

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 1
LỚP HỌC
BỐN
PHÙ THỦY

NHA XUẤT BẢN TRẺ

Quyển sách này của:

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**LÓP HỌC BỐN
PHÙ THỦY**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Các bạn thân mến,

Lần này chúng tôi sẽ đưa các bạn đến với một thế giới phù thủy khác.

Có nhiều loại thế giới phù thủy, loại của Harry Potter, loại của Sabrina, và lần này là thế giới của những phù thủy nhỏ như Cat và Gwendolen.

Fù thủy thì phù thủy,
họ cũng có chung những điểm
giống như chúng ta, có nghĩa là
ai tốt bụng thì được thương,
và ai ác độc thì bị ghét.

Có khác chăng là phù thủy
có phép thuật, và phù thủy ác
thường sử dụng phép thuật
một cách bừa bãi. Cho nên,
thế giới phù thủy cũng phải dùng đến
luật pháp để điều hành, có những
hình phạt dành cho phù thủy lớn
và những luật lệ dành cho phù thủy bé.

CHƯƠNG MỘT

Trong tập này,
bạn sẽ làm quen với bốn phù thủy bé,
và hãy đoán xem ai mới thực sự
là đại phù thủy trong bốn nhân vật này.
Chúc các bạn một ngày đọc sách vui vẻ,

NXB TRẺ

Cat Chant⁽¹⁾ nể chị Gwendolen⁽²⁾ của mình
ghê lấm. Chị nó là phù thủy. Nó thán
phục và cứ quấn lấy con chị. Cuộc đời
hai đứa đã trải qua nhiều biến động lớn và
nó chẳng còn ai khác để mà bám víu.

Biến động lớn đầu tiên xảy ra khi ba mẹ
đem chúng theo trong chuyến du lịch nguyên
ngày, xuôi dòng sông trên chiếc tàu guồng
hở nước. Họ đóng bộ thật bảnh. Gwendolen
và mẹ diện bộ váy trắng thắt ruy-băng, Cat
và ba diện bộ đồ "mỗi" bồng vải gai xέc
màu xanh. Đó là một ngày nóng bức. Tàu
hở nước đầy nghẹt người mặc đồ nghỉ mát.
Họ cười nói rôm rả, nhấp nháy mòn ốc

1. Cat Chant: Cat - Chan
2. Gwendolen: Goen-dô-len

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

buxin kẹp trong những lát mỏng bánh mì tráng phết bơ, trong lúc dàn oóc-gan hơi nước của chiếc tàu guồng khép ra những làn điệu quen tai, khiến chẳng còn ai nghe được giọng nói của chính mình nữa.

Quả là chiếc tàu hơi nước ấy đã quá tải và quá đát. Thế rồi có gì đó trực trặc ở bộ phận bánh lái. Vừa tới đập nước, cả cái đám người cười nói, ăn ốc, diện đồ vía đó bỗng bị cuốn phăng theo dòng nước. Họ va vào hàng cột đá vẫn dùng để chặn những người bị nước cuốn; còn chiếc tàu guồng hơi nước, vốn dĩ đã cũ kỹ, giờ chỉ việc vỡ tan ra từng mảnh. Cat còn nhớ khi đó dàn oóc-gan vẫn đang chơi, trong khi những cánh guồng chới với khua đập lên bầu trời xanh. Những đám mây hơi nước phut ra từ những đường ống bị vỡ, và tiếng la hét của đám đông bị chìm lím, khi tất tật mọi người trên tàu, không sót một ai, bị cuốn cả vào chiếc đập.

Đó là một tai nạn khủng khiếp. Báo chí gọi đó là *Thảm họa Saucy Nancy*¹⁾. Các quý bà quý cô trong những bộ áo chật cứng, chới

Lớp học bốn phù thủy

với, không cách nào bơi được. Cánh đàn ông trong bộ đồ bó sát bằng vải xéc xanh số phận cũng không khá gì hơn. Nhưng Gwendolen là phù thủy, nên nó không thể chết đuối được. Và Cat, nhờ choàng tay bám chặt người Gwendolen lúc chiếc tàu va vào cây cột, nên cũng sống sót. Có rất ít người khác còn sống sót sau vụ này.

Sự kiện này làm cả nước bị sốc. Công ty tàu guồng và thị trấn Wolvercote⁽¹⁾ chia nhau trang trải cho lễ tang. Người ta trao cho Gwendolen và Cat những bộ đồ đen nặng chịch mua bằng tiền công quỹ. Hai đứa đi theo sau dãy xe tang, trên một cỗ xe ngựa, được kéo bằng mấy con ngựa ô cẩm lông vũ màu đen trên đầu. Những người sống sót còn lại cũng ngồi trên xe cùng hai đứa. Cat nhìn họ và tự hỏi phải chăng họ cũng là phù thủy và pháp sư, nhưng nó chẳng thể nào biết được.

Thị trưởng Wolvercote đã lập ra một quỹ cho những người sống sót. Tiền được rót đến từ khắp cả nước. Mấy người sống sót lấy phần của mình rồi ra đi, bắt đầu cuộc

1. Wolvercot: Goǎn-vơ-cốt.

1. Saucy Nancy: Xốt-xi Nan-xi

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

đời mới ở nơi khác. Chỉ còn lại Cat và Gwendolen, và do không ai dò tìm ra được người nào là bà con của chúng, cho nên chúng dành ở lại thị trấn Wolvercote.

Hai đứa trở nên nổi tiếng suốt một dạo. Mọi người đều rất tử tế với chúng. Ai cũng nói, hai đứa bé mồ côi này mới xinh xắn làm sao. Đúng vậy, cả hai đứa đều tóc vàng, trắng trẻo, cặp mắt xanh biếc, trông rất hay trong bộ đồ màu đen. Gwendolen rất xinh và cao ráo so với tuổi của nó. Cat thì nhỏ con so với tuổi. Gwendolen đối với Cat dịu dàng như mẹ đối với con, nên ai ai cũng cảm động.

Nhưng Cat có màng gì đâu. Sự quan tâm đó chỉ làm voi đi một chút nỗi trống rỗng và lạc lõng trong lòng nó. Các bà các cô cho nó bánh và đồ chơi. Mấy Ủy viên Hội đồng thị trấn đến thăm, hỏi han nó đã thoát nạn cách nào. Rồi ông thị trưởng gọi nó tới, vỗ vỗ lên đầu nó. Ông thị trưởng giải thích rằng tiền quỹ đã được đưa vào một tài khoản tín dụng cho đến khi hai đứa khôn lớn. Từ đây đến đó, thị trấn sẽ trang trải cho việc giáo dục và nuôi dưỡng chúng.

Gwendolen rất xinh và cao ráo so với tuổi của nó.
Cat thì nhỏ con so với tuổi.

THẾ Giới PHÙ THỦY

"Thế các bạn nhỏ muốn sống ở đâu nào?" Ông ấy thân mật hỏi.

Gwendolen nói ngay rằng bà cụ Sharp⁽¹⁾ ở nhà dưới đã xin nhận nuôi chúng.

"Bà ấy tốt với chúng cháu lắm ạ," nó giải thích. "Chúng cháu muốn sống với bà ấy."

Bà Sharp quả là rất tử tế. Bà cũng là phù thủy - bảng hiệu trong phòng khách nhà bà ghi rằng bà là *Phù thủy có Bằng chứng nhận* - và bà rất thích Gwendolen. Ông thị trưởng hơi nghi hoặc. Giống như tất cả những người không có phép thuật, ông không tán thành những ai có được tài phép đó. Ông hỏi Cat cảm thấy thế nào về kế hoạch của Gwendolen. Cat sao cũng được. Nó thích sống trong căn nhà mà nó đã quen thuộc, cho dù là ở tầng dưới. Do ông thị trưởng cảm thấy rằng phải làm hết sức để hai đứa trẻ mồ côi được vui, nên ông đã chấp thuận. Gwendolen và Cat dời đến sống cùng bà Sharp.

Nghĩ lại chuyện này, Cat cho rằng chính từ lúc đó nó mới dám tin chắc Gwendolen là phù thủy. Trước đó nó còn chưa biết

1. Sharp: Sáp

Lớp học bốn phù thủy

chắc. Ngày xưa, khi nó hỏi ba mẹ, ba mẹ nó đã lắc đầu, xua tay, trông có vẻ không vui. Cat bối rối, bởi lẽ nó còn nhớ một vụ rắc rối khủng khiếp khi Gwendolen làm cho nó tự nhiên bị chuột rút. Nó thấy nếu chỉ vì việc chuột rút này không thôi thì ba mẹ nó chẳng có lý do gì để la mắng Gwendolen cả, trừ phi Gwendolen quả thực là phù thủy và đã dùng phép thuật để làm nó bị chuột rút. Nhưng tất cả những chuyện đó giờ đây đã thay đổi. Bà Sharp chẳng giấu diếm gì nữa.

"Con có tài phù thủy thực sự đấy, con thân yêu," bà cười thật tươi với Gwendolen, "bà mà bỏ phí tài năng đó thì bà đúng là không làm tròn nghĩa vụ với con. Phải tìm ngay cho con một người thầy. Đầu tiên, cứ đến học lão Nostrum⁽¹⁾ hàng xóm thì cũng không đến nỗi quá tệ đâu. Lão có thể là thầy đồng hạng bét ở thị trấn, nhưng lão biết cách dạy dỗ đấy. Lão sẽ cho con một căn bản tốt, con ạ."

Tiền học phép thuật chở lão Nostrum hóa ra lên tới một bảng mỗi giờ cho các lớp sơ

1. Nostrum: Nost-trum

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

cấp, và một guinea¹⁾ mỗi giờ cho các lớp nâng cao. Quá mắc, bà Sharp nói vậy. Bà đội lên chiếc mũ xịn nhất có tết tràng hạt màu đen, rồi đánh một vòng lên Tòa thị chính để dò coi Quý có chịu chi trả tiền học cho Gwendolen hay không.

Ông thị trưởng đã từ chối trước sự bức dọc của bà. Ông nói với bà Sharp rằng thuật phù thủy không phù hợp với một nền giáo dục bình thường. Tràng hạt khua lách cách trên chiếc nón, bà Sharp trở về với vẻ bồn chồn, tay bê chiếc hộp các-tông dẹt mà ông thị trưởng trao cho bà, bên trong chứa đầy những thứ vặt vãnh, linh tinh mà các quý bà tốt bụng đã thu dọn được từ phòng ngủ của ba mẹ Gwendolen.

"Thành kiến mù quáng!"

Bà Sharp hầm hè, quẳng chiếc hộp lên bàn bếp.

"Con người ta có tài thì phải được quyền phát triển tài năng chứ... bà có nói với lão như vậy! Nhưng đừng lo, con ạ," bà nói khi thấy Gwendolen trông như sắp nổi sùng.

1. Guinea: Ghi-nhê-a

Ông thị trưởng đã từ chối trước sự bức dọc của bà.

T HẾ Giới Phù Thủy

"Chuyện gì thì cũng xoay sở được thôi. Lão Nostrum sẽ dạy con miến phí nếu ta tìm được đúng món gì đó để nhử lão. Nào, thử ngó qua chiếc hộp này coi sao. Ba mẹ tội nghiệp của con biết đâu chẳng để lại vài thứ gì đó đáng giá."

Miệng nói tay làm, bà Sharp lật ngược chiếc hộp trên bàn. Đó là một tập hợp kỳ lạ các món đồ vật vanh: thư từ, dây cột giày, đồ lưu niệm. Cat nghĩ có tới hơn một nửa số đồ vật này nó chưa từng nhìn thấy bao giờ. Có một tờ đăng ký kết hôn ghi rằng ông Francis John Chant⁽¹⁾ đã kết hôn với cô Caroline Mary Chant⁽²⁾ mười hai năm trước tại nhà thờ St Margaret⁽³⁾, thị trấn Wolvercote, cùng một bó hoa quắt queo mà mẹ nó hẳn đã cầm theo trong hôn lễ. Dưới bó hoa đó, nó tìm thấy đôi bông tai lấp lánh mà chưa bao giờ nó thấy mẹ nó đeo.

Chiếc nón của bà Sharp khua lách cách khi bà cúi nhanh xuống món đồ vật này.

1. Francis John Chant: Phræng-xit Giôn Chan

2. Caroline Mary Chant: Ca-lô-lin Mari Chan

3. St Margaret: Xanh Mac-ga-ret

Lớp học bốn phù thủy

"Một đôi bông tai kim cương!" bà kêu lên. "Mẹ các con hồi trẻ cũng lấm tiền ra phết! Giờ thì bà sẽ mang món này đến chỗ lão Nostrum... Nhưng mình sẽ kiếm được bộn hơn nếu để cho ông Larkins⁽¹⁾ coi qua một cái."

Ông Larkins có một cửa hiệu lạc xoong ở góc phố, có điều là hàng của ông không hẳn lúc nào cũng là đồ lạc xoong. Giữa những thanh hàng rào bằng đồng thau và những chén dĩa bằng sành sứt mě, cũng có thể tìm thấy những món rất có giá. Lại có cả một tấm biển kín đáo ghi hai chữ Hàng độc, có nghĩa là ông Larkins trữ cả cánh dơi, sa giông khô, và những chất liệu để làm ra phép thuật. Khỏi nói, ông Larkins chắc chắn rất quan tâm tới đôi bông tai kim cương. Cặp mắt bà Sharp cụp xuống, rồi lại hau háu ánh lên, khi bà thò tay vô nhặt đôi bông tai ra.

Cùng lúc đó, Gwendolen cũng vươn tay ra để lấy đôi bông tai. Con bé không nói gì cả. Bà Sharp cũng thế. Cả hai bàn tay cùng bất động trong không trung. Có cảm giác như một cuộc đấu tranh dữ dội đang ngầm diễn ra. Bà Sharp rút tay về.

1. Larkins: Lac-kinx

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Cảm ơn bà."

Gwendolen lạnh lùng nói, rồi cất đôi bông tai vào túi áo đầm đen của nó.

"Con thấy bà nói đúng chưa?" Bà Sharp nói, gắng lấy giọng tự nhiên. "Con đích thực là có tài, con thân yêu!"

Bà trả lại lục lọi những vật khác trong chiếc hộp. Bà lật lật một ống điếu cũ, những dải ruy-băng, một cành bạch thạch thảo, mấy cái thực đơn, vé xem hòa nhạc, rồi cầm lên một cọc thư từ cũ. Bà miết ngón tay cái dưới mép cọc thư.

"Thư tình đây," bà nói. "Của ba con gửi má con."

Bà đặt cọc thư xuống mà không hề nhìn. Rồi bà cầm cọc thư khác lên.

"Của má con gửi ba con. Khỏi coi cũng biết."

Cat nhìn ngón tay cái to sù màu tia tía của bà Sharp đảo lượn trên cọc thư thứ ba. Nó nghĩ, làm phù thủy chắc tiết kiệm được khối thời gian.

"Cái này là thư công việc," bà Sharp reo lên.

Lớp học hồn phù thủy

Ngón tay cái của bà dừng lại, rồi từ từ lần tiếp trên cọc thư.

"Coi có cái gì đây?" bà nói.

Bà gỡ lớp băng keo dính màu hồng quấn quanh cọc thư rồi cẩn thận lấy ra ba lá thư. Bà mở chúng ra.

"Chrestomanci!"⁽¹⁾ bà kêu lên.

Vừa dứt lời, bà dùng một tay bụm lấy miệng và lẩm bẩm trong lòng bàn tay. Khuôn mặt bà đỏ dữ. Cat nhận ra ngay rằng bà đang sảng sốt, sợ hãi, háo hức, tất cả cùng một lúc.

"Ông ta viết gì cho ba các con thế nhỉ?" bà nói sau khi đã bình tĩnh trở lại.

"Coi đi bà," Gwendolen đề nghị.

Bà Sharp trải ba lá thư lên chiếc bàn nhà bếp. Gwendolen và Cat cùng cúi xuống đọc. Điều đầu tiên làm Cat rất ấn tượng là chữ ký trên cả ba lá thư:

Chrestomanci

Điều kế tiếp nó thấy là có hai lá thư được

1. Chrestomanci: Crest-tô-man-xi

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

viết bởi cùng một nét chữ mạnh mẽ như bản thân chữ ký. Lá thư nhất cách đây mười hai năm, không lâu sau khi ba mẹ nó kết hôn. Thư viết:

Frank⁽¹⁾ thân mến,

Giờ thì đừng nên treo cao. Ta chỉ để nghị thế thôi vì ta tin điều đó sẽ giúp anh. Ta vẫn sẽ giúp bằng tất cả những gì ta có thể nếu như anh cho ta biết ta có thể làm gì. Ta cảm thấy hình như anh có thỉnh cầu gì đó nơi ta.

Thân ái,

Chrestomanci

Lá thứ hai ngắn hơn:

Chant thân,

Nhắn anh như cũ. Quý tha ma bắt anh đi!

Chrestomanci

Lá thứ ba ghi cách đây sáu năm, và một người khác viết. Chrestomanci chỉ ký tên mà thôi.

1. Frank: Phranh

Lớp học bốn phù thủy

Thưa ngài,

Ngài đã được cảnh báo cách đây sáu năm rằng điều như ngài thuật lại có thể sẽ xảy ra, và ngài đã tỏ ý rất rõ rằng ngài không mong muốn sự giúp đỡ nào kể từ quý này. Chúng tôi không quan tâm đến các rắc rối của ngài nữa. Đây cũng không phải là cơ quan từ thiện.

Chrestomanci

"Thế ba con đã nói gì với ông ta?"

Bà Sharp thắc mắc, không giấu được vẻ tò mò và khiếp hãi.

"Này... con nghĩ sao, con?"

Gwendolen xòe rộng hai bàn tay trên mấy lá thư, tựa hồ như đang sưởi ấm cho chúng. Cả hai ngón út của nó giàn giật.

"Con không biết. Chúng có vẻ quan trọng, nhất là thư đầu với cái thư cuối..., quan trọng ghê gớm..."

"Chrestomanci là ai vậy?" Cat hỏi.

Đó là một cái tên khó đọc. Cat đọc nó theo kiểu đánh vần, cố nhớ lại cách phát âm của bà Sharp: KREST-OH-MAN-SI.

TẾT GRÓI RÌU THỦY

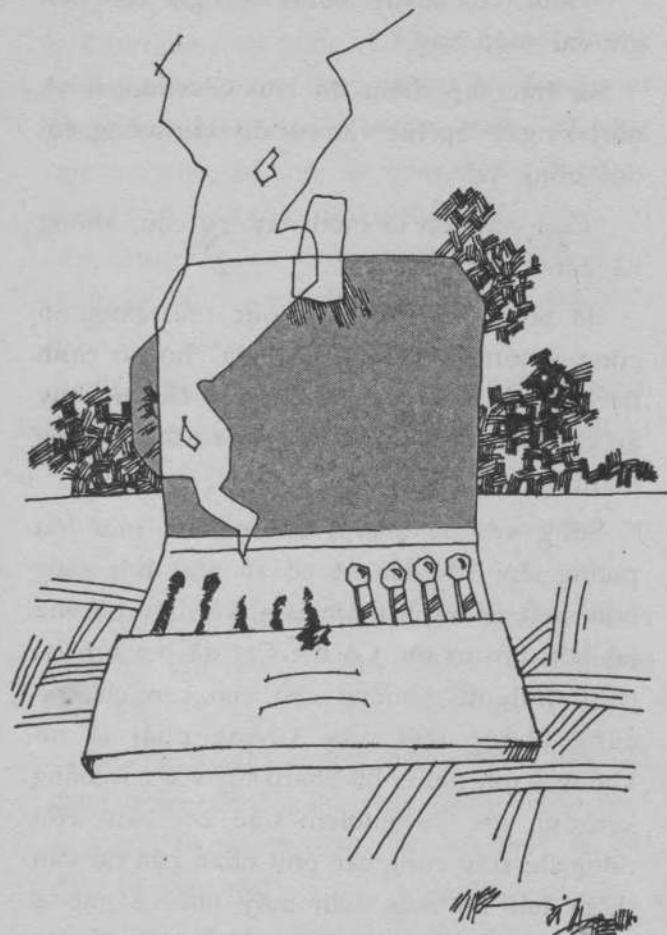
"Đọc vậy có đúng không bà?"

"Đúng đấy. Nhưng ông ta là ai thì con đừng thắc mắc làm gì, con yêu quý," bà Sharp nói. "Mà con gọi là quan trọng thì vẫn chưa đủ đâu. Phải như bà biết ba con đã nói gì. Cứ theo cách viết thì chắc là một điều gì đó mà không mấy ai dám nói. Coi ba con đã nhận lại được thứ gì kia! Ba chữ ký thứ thiệt! Lão Nostrum dám đánh đổi cả cặp mắt của lão lấy mấy thứ này cho coi. Trời, con hên thiệt đó! Với mấy thứ này ổng sẽ chịu dạy con liền! Bất cứ thầy đồng nào ở xứ này cũng sẽ như vậy thôi."

Vé hờn hở, bà Sharp bắt đầu cất các đồ vật trở vào hộp.

"Cái gì thế này?"

Một vỉ diêm nhỏ màu đỏ rơi ra từ cọc thư công việc. Bà Sharp cẩn thận nhặt lên và cũng cẩn thận như thế, bà mở nó ra. Còn chưa đầy một nửa số que diêm bằng các tông mỏng đánh. Nhưng có ba que diêm đã đốt mà không bị xé khỏi tập diêm. Que thứ ba cháy dọc thân nhiều đến mức Cat nghĩ dám nó đã làm cháy hai que kia.

Một vỉ diêm nhỏ màu đỏ rơi ra
từ cọc thư công việc...

THẾ Grói Phù Thủy

"Hừm," bà Sharp nói. "Bà nghĩ con nên giữ lại món này."

Bà trao tập diêm đỏ cho Gwendolen và nó bỏ ngay lập tức vào túi áo đầm cùng với đôi bông tai.

"Còn của con là món này, có chịu không hả con thân yêu?"

Bà Sharp nói với Cat, sực nhớ rằng nó cũng muốn có thứ gì. Bà chìa cho nó cành bạch thạch thảo. Cat đã dắt vào lỗ cài khuy áo cho đến ngày cành hoa đó rã thành từng mảnh.

Sống với bà Sharp, Gwendolen như lớn phồng lên. Tóc của nó có vẻ như ánh vàng hơn, mắt nó xanh thăm hơn, và điệu bộ của nó hớn hở, tự tin. Có thể Cat đã hơi tóp lại chút đỉnh để nhường chỗ cho con chị, nó cũng không biết nữa. Chẳng phải là nó không hạnh phúc. Bà Sharp tốt với nó chẳng kém gì với Gwendolen. Các Ủy viên Hội đồng thị trấn cùng các phu nhân của họ vẫn thăm hỏi nó mỗi tuần mấy lần và gặp ở phòng khách là họ vỗ vỗ lên đầu nó. Họ cũng đã gửi nó và Gwendolen đến trường học tốt nhất ở Wolvercote.

Lớp học bốn phù thủy

Ở đó Cat rất vui. Chỉ khổ mỗi một điều là Cat thuận tay trái, và các thầy cô cứ bắt phạt nó hoài khi chộp được nó đang viết bằng tay trái. Nhưng trường nào Cat từng học mà chả thế, nó đã quen rồi. Nó có cả đồng bạn. Thế mà, ở sâu thăm đáy lòng, nó vẫn cảm thấy lạc lõng và cô đơn. Vậy là nó bám riết lấy Gwendolen vì con bé là gia đình duy nhất của nó.

Gwendolen nhiều khi rất bức bối với Cat, do quá bận rộn và chỉ mong sao được thoát nợ.

"Cat, đừng có bám theo tao nữa," Gwendolen vẫn nói vậy. "Liệu hôn đấy!"

Xong con bé thường nhét vội mấy cuốn sách bài tập vào hộp bàn rồi lỉnh nhanh sang nhà bên để học với lão Nostrum.

Lão Nostrum mừng húm được dạy dỗ Gwendolen để đổi lấy mấy lá thư. Mỗi năm một kỳ, bà Sharp trao cho lão một lá, bắt đầu từ lá cuối.

"Không đưa tất tật một lúc được, lão đâu nổi lòng tham thì sao," bà nói. "Để sau cùng ta mới đưa lão lá hấp dẫn nhất."

TiẾT Giới Phù Thủy

Gwendolen tiến bộ vượt bậc. Là một phù thủy đầy triển vọng nên nó khỏi phải qua cuộc thi kiểm tra pháp thuật lớp một, mà nhảy thẳng vào lớp hai. Ngay sau Giáng Sinh, nó đã học gộp luôn cả hai lớp ba, bốn. Đến mùa hè sau, nó đã bắt đầu học lớp pháp thuật nâng cao. Lão Nostrum coi nó là học trò cưng – lão nói vọng qua bờ tường giữa hai nhà với bà Sharp như vậy – và Gwendolen luôn trở về từ các buổi học ở nhà lão với vẻ hài lòng, rạng rỡ và hoan hỉ. Nó theo học lão Nostrum mỗi tuần hai tối, khệ nệ ôm theo chiếc hộp phép hệt như những người đi học nhạc. Thật ra, những bài học nhạc là thứ mà bà Sharp cố nhồi cho Gwendolen, phần tiền công bà trích từ khoản tiền mà bà quản lý giúp cho Hội đồng thị trấn. Vì thấy lão Nostrum không lấy công cán gì, ngoại trừ mấy lá thư, nên Cat nghĩ bà Sharp làm kiểu này là rất không ngay thẳng.

"Bà phải dành dum chút gì để đề phòng tuổi già chớ," bà Sharp cáu kỉnh nói với Cat. "Bà nuôi nấng chúng mày có lợi lộc gì đâu, đúng không nào? Vả lại bà làm sao tin nổi chị mày vẫn còn nhớ đến bà một khi nó đã

Lớp học bốn phù thủy

lớn lên và nổi tiếng. Ô, không đời nào. Bà không ảo tưởng về chuyện đó đâu."

Cat biết lời bà Sharp nói có thể đúng lầm chớ. Nó thấy hơi hoi tội nghiệp cho bà, vì bà chắc chắn là tốt rồi, và giờ đây nó cũng biết bản thân bà chả phải là một phù thủy giỏi giang gì. Chữ Phù thủy có Bằng chứng nhận trên bảng hiệu trong tủ kính phòng khách nhà bà cho thấy bà thật ra chỉ là phù thủy ở đẳng cấp rất thấp. Người ta chỉ ghé nhà bà Sharp xin bùa khi không thể gặp được ba vị Phù thủy Chính hiệu ở cuối phố. Bà Sharp kiếm sống bằng cách làm chân rết cho ông Larkins ở cửa hàng lạc xoong. Bà kiếm cho ổng các loại Hàng độc – tức các chất liệu lạ dùng để luyện thần chú – từ mài tít ở Luân Đôn. Bà rất tự hào về những mối quan hệ của bà ở Luân Đôn.

"Chứ sao," bà thường nói với Gwendolen, "bà có những mối quan hệ, bà có đấy. Bà có những người sẵn sàng kiểm ngay cho bà một vài lạng máu rồng bất kỳ lúc nào bà yêu cầu, dù đó là bất hợp pháp đấy nhe. Ai mà có được bà rồi thì khỏi sợ thiếu thốn gì cả."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Mặc dù không nuôi ảo tưởng nào về Gwendolen, bà Sharp có lẽ vẫn hy vọng trở thành bà bầu của Gwendolen khi con bé lớn lên. Cát đoán vậy. Và nó thấy tội nghiệp bà Sharp. Nó biết chắc Gwendolen sẽ rũ bỏ bà như quẳng chiếc áo cũ khi con bé đã trở nên nổi tiếng. Cũng như bà Sharp, Cat không nghi ngờ gì về việc Gwendolen sẽ nổi tiếng. Vì vậy, nó nói,

"Vậy lúc đó con sẽ lo cho bà."

Nó không thấy ý tưởng đó hay ho cho lắm, nhưng cảm thấy cần phải nói như vậy.

Bà Sharp mừng rơn. Để tưởng thưởng, bà thu xếp dạy cho Cat những bài học âm nhạc thực thụ.

"Vậy là ông thị trưởng khỏi kêu ca gì nhé," bà nói.

Bà tin rằng làm như thế là một phát tên trúng hai con chim.

Cat bắt đầu học vĩ cầm. Nó nghĩ rằng mình tiến bộ khá nhanh. Nó tập dợt một cách cẩn cù. Nó chẳng bao giờ hiểu nổi vì sao những người mới dọn đến ở tầng trên cứ đậm chân xuống sàn mỗi khi nó khởi sự

Lớp học bốn phù thủy

chơi nhạc. Bà Sharp, bản thân bị điếc, cứ gật gù mỉm cười khi nó chơi và hết lời động viên.

Một tối nọ, khi Cat đang mải miết tập, thì Gwendolen xộc vào và ném một câu thần chú vào mặt nó. Cat hoảng hốt nhận ra mình đang nắm trong tay cái đuôi của một con mèo bự vẫn vẹn. Đầu con mèo thì đang áp vào cầm nó, còn nó thì đang kéo cưa cây vĩ ở trên lưng con mèo. Cat buông vội con mèo. Thế mà con mèo vẫn kịp táp vào dưới cầm nó và cào nó đau diếng.

"Sao chị lại làm vậy?" nó hỏi.

Con mèo đứng dưới cột vòm, nhìn Cat lừ lừ.

"Vì mày chơi nhạc y như vậy đó!" Gwendolen đáp. "Tao chịu hết nổi rồi. Lại đây, meo, meo."

Con mèo cũng chả ưa gì Gwendolen. Nó cào lên cánh tay mà con bé chìa ra. Gwendolen chộp con mèo. Con mèo bỏ chạy, với Cat rượt đuôi và la ó dồn sau.

"Giữ nó lại đi! Đó là cây đàn vĩ cầm của em mà! Giữ nó lại!"

Lớp học bốn phù thủy

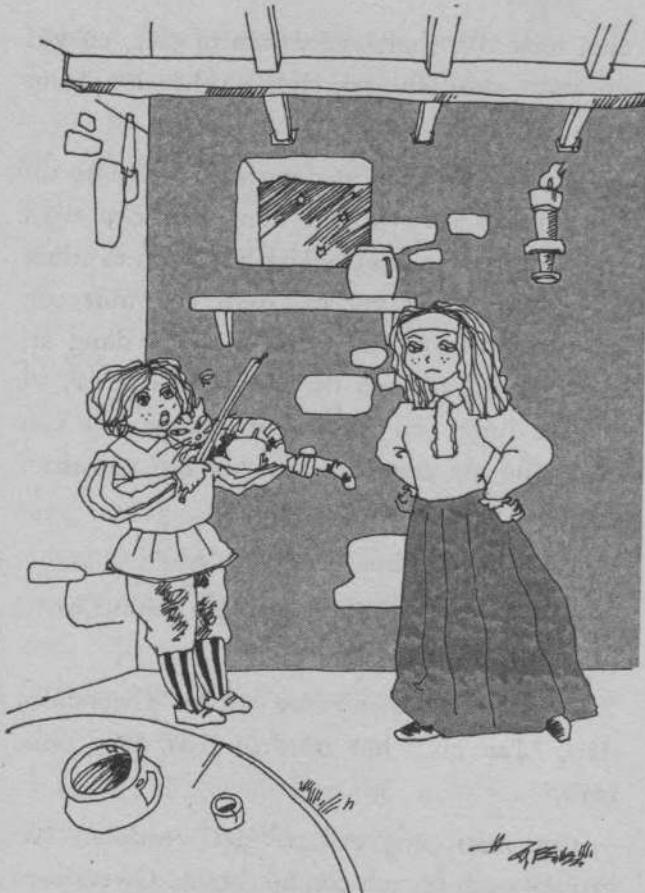
Nhưng con mèo đã trốn mất tiếu, và đó cũng là đoạn kết của những bài học nhạc.

Bà Sharp sững sờ trước cuộc trổ tài này của Gwendolen. Bà leo lên chiếc ghế ngoài sân và kể lại cho lão Nostrum qua bờ tường. Từ đó, câu chuyện cứ lan rộng ra, đến tai tất cả mọi phù thủy và thầy đồng trong vùng.

Khu xóm này có đầy nhóc phù thủy. Những kẻ cùng phường cùng hội vẫn thích túm tụm lại với nhau. Chỉ cần bước khỏi cổng nhà bà Sharp, rẽ tay mặt ra đường Coven⁽¹⁾, Cat đã phải băng qua, ngoài ba tấm bảng Phù Thủy Chính Hiệu, còn có hai bảng Phục Vụ Lên Đồng, một bảng Thầy Bói, một bảng Chiêm Tinh, và một bảng Pháp Sư Thiện Chí. Nếu rẽ trái, nó sẽ băng qua chiếc bảng ghi ÔNG HENRY NOSTRUM⁽²⁾ A.R.C.M, Giảng Dạy Môn Lên Đồng, một bảng Thầy Đoán Mệnh, một bảng Ma Thuật Mọi Lúc Mọi Nơi, một bảng Nhà Ngoại Cảnh, và cuối cùng là cửa hiệu của ông Larkins. Không khí trên đường này, và nhiều con đường quanh đó, quả là đặc sệt mùi ma thuật.

1. Coven: Cô-ven

2. Henry Nostrum: Hăng-ri Nost-trum

Dầu con mèo thì đang áp vào cằm nó,
còn nó thì đang kéo cửa cây vĩ
ở trên lưng con mèo.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tất cả những người này đều có mối quan tâm rất lớn và hữu hảo với Gwendolen. Câu chuyện về con mèo gây ấn tượng ghê gớm nơi họ. Họ coi con mèo như một cục cưng của tạo hóa, và dĩ nhiên, nó được gọi là Vĩ Cầm. Mặc dù vẫn xấu tính, gàn dở và kém thân thiện, Vĩ Cầm chả bao giờ phải lo đói. Đám phù thủy lại coi Gwendolen như một cục cưng bự hơn. Ông Larkins tặng quà cho nó. Pháp sư Thiện chí, một chàng trai vạm vỡ lúc nào cũng bức xúc chuyện cạo râu, cứ luôn lao vọt từ trong nhà ra mỗi khi Gwendolen đi qua và trổ mắt nhìn nó. Các bậc phù thủy khác nhau luôn luôn tìm tòi những câu thần chú đơn giản để tặng cho nó. Gwendolen rất coi thường những câu thần chú này.

"Họ tưởng tao là con nít chắc? Tao đã bỏ xa cả đám mấy cái trò ấy rồi!"

Nó vẫn hay nói như thế, gạt phăng mấy câu thần chú đồi mới nhất qua một bên.

Bà Sharp, người luôn hoan hỉ được hỗ trợ thuật phù thủy, thường cẩn thận thu thập những câu thần chú và đem giấu biệt di. Nhưng có một vài lần Cat bắt gặp mấy câu

Lớp học bốn phù thủy

thần chú lặt vặt nằm lay lắt. Nó không kềm được việc thử mấy câu này. Nó ước gì có được dù chỉ một phần nhỏ tài năng của Gwendolen. Nó luôn hy vọng rằng, mình chỉ là một đứa chậm phát triển, và một ngày kia, một câu thần chú sẽ tác động lên mình. Nhưng những câu thần chú chẳng bao giờ hiệu nghiệm, ngay cả cái câu thần chú biến những nút áo bằng đồng thau hóa thành vàng mà Cat đặc biệt thích.

Nhiều Thầy Đoán mệnh cũng tặng quà cho Gwendolen. Nó nhận được một quả cầu pha lê từ thầy Chiêm tinh và một bộ bài từ Thầy Bói. Thầy Đoán mệnh thì xem mệnh cho nó. Những thứ đó khiến Gwendolen trở nên vênh vang, đắc thắng.

"Tao sẽ nổi tiếng! Ông ấy nói chỉ cần tao đi đúng hướng là tao sẽ trị vì cả thế giới!" nó khoe với Cat.

Mặc dù Cat không hoài nghi gì về sự nổi tiếng của Gwendolen, nó vẫn không thể hình dung con bé có thể trị vì cả thế giới, và nó nói toẹt ra điều đó.

"Dù chỉ có lấy vua đi chăng nữa, chị cũng

chỉ trị vì được một nước thôii chứ," Cat phản bác. "Mà hoàng tử xứ Wales¹⁾ thì mới kết hôn năm ngoái rồi còn gì."

"Có khối cách để trị vì, đâu phải chỉ có cách đó, đồ ngốc!" Gwendolen đốp lại. "Lão Nostrum có rất nhiều ý tưởng cho tao, mới khởi đầu thôii đó. Nhớ nè, sē có vàii trở ngại. Sē có một sự thay đổi bởi vì tao sē phải vượt qua cái điều tệ hại nhất, và sē có một Kẻ-Lạ-Mặt-Tăm-tối thống trị. Nhưng khi lão Nostrum nói rằng tao sē trị vì thế giới thì mấy ngón tay của tao cứ run bật cả lên, cho nên tao biết đó là sự thật!"

Có vẻ như sự tự tin cuồng nhiệt của Gwendolen không còn giới hạn nữa.

Ngày hôm sau, cô Larkins Đoán mệnh gọi Cat đến nhà và đề nghị xem mệnh cǎ cho nó.

CHƯƠNG HAI

Cô Larkins làm cho Cat phát hoảng. Cô ấy là con gái của ông Larkins, chủ cửa hiệu lạc xoong. Cô Larkins trẻ đẹp và có mái tóc hoe đỏ trông dữ dội. Cô ấy vẫn mái tóc đỏ dựng lên thành một búi trên đỉnh đầu, từ đó hai dải tóc đỏ tuột ra và rối lên, trông rất hợp với đôi bông tai giống như những chiếc vòng cho mấy con két đậu. Cô Larkins là một người đoán mệnh rất tài, và, cho đến trước khi câu chuyện con mèo trở nên nổi tiếng, cô ấy còn là cục cưng trong vùng. Cat còn nhớ ngay cả mẹ của nó cũng tặng quà cho cô Larkins. Cat biết cô Larkins muốn xem mệnh cho nó là do cô ghen tỵ với Gwendolen.

1. Wales: Guên

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Không, không cần đâu, con cảm ơn cô nhiều lắm."

Cat vừa nói vừa lùi xa khỏi chiếc bàn nhỏ đặt những vật dụng để đoán mệnh của cô Larkins.

"Thế này là tốt lắm rồi à. Con không muốn biết đâu."

Nhưng cô Larkins đã bước tới, chộp lấy hai vai nó. Cat vặn mình. Cô Larkins thét vào tai nó một giọng nói đẫm mùi hương:

"VIÔLÉT!"

Đôi bông tai của cô lắc lư như những chiếc cùm, và cái áo bó chặt lấy ngực của cô kêu cọt kẹt khi cô dấn tới.

"Thằng ngốc!"

Cô Larkins nói bằng chất giọng giàu âm điệu và du dương của cô.

"Cô có định làm đau con đâu! Cô chỉ muốn biết thôi mà."

"Nhưng... Nhưng con không muốn," Cat nói, vặn vẹo hết bên này sang bên kia.

"Đứng yên coi!"

Cô Larkins nói, cố nhìn thật sâu vào mắt Cat.

Lớp học bốn phù thủy

Cat vội nhấp mắt lại. Nó vùng vằng còn dữ dội hơn nữa. Nó có thể vùng ra rồi nếu như cô Larkins không đột ngột roi vào một trạng thái dờ dẫn. Cat thấy mình bị níu lại bằng một sức mạnh mà cho dù đó là cửa một Pháp sư thiện chí thì cũng làm nó sững sờ. Nó mở mắt ra, thấy cô Larkins đang nhìn nó bằng ánh mắt trống rỗng. Cơ thể cô rung lên, làm chiếc áo bó lấy ngực lại kêu cót két giống như tiếng cánh cửa cũ đóng đưa trước gió.

"Ôi, làm ơn thả con đi!" Cat nói.

Nhưng cô Larkins hình như không nghe thấy gì. Cat nắm lấy những ngón tay đang ghì chặt vai nó và cố gỡ chúng ra. Nhưng nó chẳng thể làm xê dịch được chúng. Thế là, Cat chỉ còn biết tuyệt vọng nhìn khuôn mặt dờ dẫn của cô Larkins.

Cô Larkins há miệng và từ đó thốt ra một giọng nói rất khác lạ. Đó là một giọng nam, nghe sống động và hiền từ.

"Con trai ơi, con đã giải tỏa một gánh nặng trong tâm trí ta," giọng nói mang âm điệu có vẻ rất hài lòng. "Sắp có một thay đổi lớn đến với con. Nhưng con bất cẩn ghê

quá – bốn mạng đã ra đi, và chỉ còn lại năm mạng. Con phải cẩn thận hơn mới được. Con đang gặp nguy hiểm từ ít nhất hai hướng, con có biết chuyện đó không?"

Giọng nói dừng lại. Trong khi đó, Cat sợ hãi đến mức nó không dám cục cựa. Nó chỉ còn biết chờ đến khi cô Larkins hồi tỉnh lại, ngáp dài, và thả nó ra để lấy tay che miệng một cách lịch lâm.

"Xong," cô ấy nói bằng giọng bình thường của mình. "Rồi đó. Cô đã nói gì nào?"

Khi hiểu ra rằng cô Larkins không hề hay biết gì về những điều cô ấy nói, Cat nổi cả gai ốc. Nó chỉ muốn bỏ chạy. Nó xông ra cửa.

Cô Larkins rượt theo, chộp lại hai tay nó rồi lắc mạnh.

"Nói đi! Nói coi nào! Cô đã nói những gì?"

Do cô lắc quá mạnh, mái tóc đỏ của cô đổ xõa xuống. Chiếc áo bó ngực của cô lại cọ kẹt nhẹ cứ như một tấm ván bị bẻ cong. Trông cô thật kinh khủng.

"Cô đã nói bằng giọng nào?" cô gặng hỏi.

"Giọng... Giọng nam à," Cat ấp úng. "Giọng có vẻ hiền lành, và không nói lung tung đâu à."

Cô Larkins có vẻ nghẹt ra.

"Giọng nam? Không phải Bobby hay Doddo... ý cô nói, đó không phải giọng con nít chứ?"

"Không à," Cat đáp.

"Kỳ lạ thật!" Cô Larkins thốt lên. "Cô chưa từng nói giọng nam. Thế nó nói gì vậy?"

Cat lặp lại những lời của giọng nói. Nó nghĩ nó có sống đến chín chục tuổi cũng chẳng thể nào quên được những lời nói đó.

Nó được an ủi phần nào khi thấy cô Larkins cũng bối rối y như nó về những lời lẽ ấy.

"Thôi được, cô nghĩ đó là một lời cảnh báo."

Cô nói một cách mơ hồ. Trông cô cũng có vẻ thất vọng nữa.

"Không có gì khác à? Không có lời nào về chị của con sao?"

"Không, không có gì cả à," Cat đáp.

Cô nói một cách mơ hồ.
Trong cô cũng có vẻ thất vọng nữa.

"Thế đấy, chẳng được việc gì cả."

Cô Larkins nói, vẻ không vui. Rồi cô thả Cat ra để vấn lại mái tóc.

Vừa lúc thấy an toàn, khi cả hai tay của cô Larkins bận loay hoay vấn tóc, Cat vùng chạy. Nó vọt thẳng ra đường, cảm thấy run lẩy bẩy.

Thế rồi nó bị hai người khác tóm lại, hầu như cùng một lúc.

"A. Bạn nhỏ Eric Chant đây rồi!"

Lão Nostrum thốt lên, xông tới từ vỉa hè.

"Cháu đã làm quen với anh trai William⁽¹⁾ của ta rồi, đúng không nào, bạn nhỏ Cat?"

Cat một lần nữa bị một cánh tay giữ lại. Nó cố gượng cười. Chả phải nó không ưa gì lão Nostrum. Chỉ có điều lão Nostrum này lúc nào cũng nói năng như đứa cợt và cứ sau vài từ là lại gọi nó là "bạn nhỏ Chant", khiến nó thấy khó mà biết phải đáp trả lão ra sao. Lão Nostrum nhỏ người và tròn lẳn, có hai dải tóc mai lốm đốm bạc. Lão còn bị lé con mắt bên trái, mà lúc nào cũng nhìn chêch sang bên. Cat cảm thấy con

1. William: Guy-li-am

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

mắt này càng khiến nó khó nói chuyện với lão Nostrum. Liệu lão có nhìn và nghe nó nói không? Hay lão đang để tâm đi đâu với con mắt cứ lan man ấy?

"Có... Có, cháu có gặp anh của ông rồi," Cat nhắc lão Nostrum.

Lão William Nostrum vẫn đến thăm em đều đặn. Cat thấy lão ta gần như mỗi tháng một lần. Lão là một thầy pháp rất giàu có, hành nghề ở Eastbourne⁽¹⁾. Bà Sharp quả quyết rằng lão Henry Nostrum sống bám vào người anh giàu có của mình, cả về tiền bạc lẫn về những câu thần chú linh nghiệm.

Dù sự thật là thế nào, Cat vẫn thấy lão William Nostrum này thậm chí còn khó nói chuyện hơn người em của lão. Lão ta bự gấp rưỡi lão Henry và luôn khoác bộ đồ buổi sáng với chiếc đồng hồ - dây chuyền đồ sộ bằng bạc vắt ngang chiếc áo chẽn phục phịch của mình. Ngoài cái đó ra, lão đúng là hình ảnh của lão Henry Nostrum, ngoại trừ một điều là cả hai mắt lão đều bị lé. Cat luôn thắc mắc làm cách nào mà lão William nhìn thấy được mọi thứ.

1. Eastbourne: Itx-bôn

Lớp học bốn phù thủy

"Ông khỏe không ạ," nó lễ phép chào lão.

"Khỏe lắm."

Lão William nói bằng một giọng trầm trồ, ấm đậm, như thể câu trả lời phải là ngược lại mới đúng.

Lão Henry Nostrum ngược nhìn nó, vẻ có lỗi.

"Thế này nhé, bạn nhỏ Chant," lão trình bày "chúng ta đang gặp một trở ngại nhỏ. Anh của ta rất bức bối."

Lão hạ giọng xuống, và con mắt lan man của lão loang loáng khắp phía tay mặt của Cat.

"Chuyện về mấy lá thư ấy mà. Thư của... cháu biết ai là người gửi rồi đó. Chúng ta không hiểu gì cả. Hình như chị Gwendolen của cháu cũng không biết gì. Bạn nhỏ Chant, cháu có tình cờ biết được vì sao người cha đáng kính và xấu số của cháu lại quen biết với... với, hãy tạm gọi ông ta là Nhân vật Uy Nghi di, người đã ký tên trên mấy lá thư đó không?"

"Cháu chẳng biết tí gì cả, cháu sợ lắm," Cat nói:

"Ông ta có là bà con họ hàng gì với cháu không?" Lão Henry Nostrum ướm hỏi. "Chant là một cái tên nghe có vẻ có bà con xa gần đấy."

"Cháu lại cứ nghĩ nó là một cái tên không dính dáng gì," Cat đáp. "Gia đình cháu không có họ hàng gì với ông ta cả."

"Nhưng về phía người mẹ yêu quý của cháu thì sao?"

Lão Nostrum vẫn dai dẳng. Con mắt kỳ quặc của lão nhìn loanh quanh, trong khi người anh của lão cùng một lúc vừa râu rí nhìn xuống vỉa hè, vừa nhìn cả lên các mái nhà.

"Henry, chú cũng thấy là thằng bé tội nghiệp này không biết gì chứ," lão William nói. "Anh thậm chí không tin được nó có thể nhớ được tên mẹ nó hồi còn chưa lấy chồng."

"Ồ, cái đó thì cháu biết ạ," Cat nói. "Có ghi trên giấy tờ hôn thú của ba mẹ cháu mà. Mẹ cháu cũng tên là Chant."

"Lạ nhỉ!"

Lão Nostrum nói, nhìn xoay một bên mắt vào ông anh mình.

"Kỳ lạ và đặc biệt chẳng ích lợi gì." Lão William nhất trí.

Cat muốn thoát khỏi họ. Nó cảm thấy đã gặp quá nhiều câu hỏi kỳ quái, đủ cho đến tận Giáng Sinh.

"Đẹ, nếu các ông nóng lòng muốn biết điều đó đến thế," nó nói, "thì tại sao các ông không thử viết thư hỏi thẳng ông... ơ... ông Chres..."

"Suyt!"

Lão Henry Nostrum ngắt lời một cách thô bạo.

"Ây!"

Ông anh của lão gằn giọng, cũng thô bạo không kém.

"Là con nói Nhân vật Uy nghi ấy ạ."

Cat nói, hốt hoảng nhìn lão William. Cặp mắt lão William xói thảng vào hai bên khuôn mặt nó. Cat bỗng sợ nhỡ đâu lão ta lại rơi vào trạng thái đờ đẫn giống như cô Larkins thì chết.

"Được đấy, Henry, được đấy!" Bỗng lão William reo lên.

Rồi, với vẻ dắc thắng ra mặt, lão ta nhấc ra từ thắt lưng chiếc đồng hồ – dây chuyền bằng bạc và rung rung nó.

"Ý tưởng bằng bạc đấy!" lão ta reo to.

"Thế thì cháu vui lắm ạ," Cat lẽ phép nói.
"Cháu phải đi bây giờ đây."

Nó vuột chạy hết tốc độ xuôi theo con đường. Khi ra khỏi nhà chiều hôm đó, nó đã tính kỹ sẽ rẽ phải và ra khỏi đường Coven, qua lối nhà của Pháp sư thiện chí. Như thế khá là phiền, bởi lẽ đó là một lối đi vòng khá xa để đến được nhà của phần lớn các bạn bè nó. Nhưng dù có thế nào thì cũng còn hơn là gặp lại cô Larkins hoặc hai ông Nostrum. Chỉ điều đó không thôi cũng đủ làm cho Cat mong cho ngày khai giảng sớm bắt đầu.

*

* *

Khi Cat về tới nhà tối hôm đó, Gwendolen cũng vừa vặn trở về từ buổi học với lão Nostrum. Gwendolen vẫn giữ cái vẻ rạng rỡ và hoan hỉ thường lệ, nhưng nó cũng có thêm cái vẻ bí mật và quan trọng nữa.

"Ý tưởng viết thư cho ông Chrestomanci của mày hay lấm đấy," nó nói với Cat. "Tao không thể hiểu nổi tại sao tao không nghĩ đến điều đó trước đây. Dù sao, tao cũng vừa viết xong."

"Tại sao lại là chị viết? Ông Nostrum không viết được sao?" Cat hỏi.

"Tao viết thì tự nhiên hơn," Gwendolen nói. "Tao nghĩ ông ấy lấy chữ ký của tao – thì cũng đâu có sao. Lão Nostrum đọc cho tao viết."

"Tại sao ông Nostrum lại muốn biết bằng mọi giá?" Cat hỏi tiếp.

"Chứ không phải mày cũng muốn biết à?" Gwendolen hể hả nói.

"Đâu có," Cat nói. "Em đâu có muốn."

Vì câu chuyện gợi lại trong tâm trí nó những gì đã xảy ra sáng nay, mà đến giờ vẫn còn khiến nó gần như mong mỏi cho học kỳ mùa thu sớm bắt đầu cho rồi, nên Cat nói:

"Em chỉ mong cho cây dẻ ngựa mau chín."

"Cây dẻ ngựa!" Gwendolen thốt lên, vẻ ghê tởm cùng cực. "Đầu óc mày đúng là bã

TiẾT Giới Phù THỦY

đậu! Chúng chưa thể chín trong ít nhất sáu tuần nữa."

"Em biết chứ," Cat nói.

Và trong hai ngày sau đó, nó vẫn luôn phải thận trọng rẽ phải mỗi lần ra khỏi nhà.

Đó là những ngày vàng son tuyệt đẹp, khi tháng Tám trôi qua, nhường chỗ cho tháng Chín. Cat và đám bạn của nó thường đi dọc theo bờ sông. Vào ngày thứ hai, chúng phát hiện một bức tường và trèo qua. Sau tường là một vườn cây ăn trái, và ở đó chúng khá là hên khi phát hiện được một cái cây trĩu nặng những trái táo non trắng và ngọt lịm. Chúng nhét táo đầy các túi và nón. Rồi một bác làm vườn giận dữ xách cây cào rượt chúng. Bọn trẻ bỏ chạy. Cat rất vui khi bê về nhà chiếc nón đầy ắp, lốn nhốn táo. Bà Sharp rất mê táo. Nó chỉ mong sao bà đừng thường cho nó bằng cách làm mấy người bánh-mật-gừng. Đám người bánh mật gừng, nếu làm đúng cách thì rất tức cười. Cứ mỗi khi sắp ăn chúng, thì chúng sẽ nhảy ra khỏi đĩa và bỏ chạy. Cho nên rốt cuộc, khi tóm được chúng, người ta sẽ cảm thấy

Lớp học bốn phù thủy

việc ăn thịt chúng hoàn toàn là một việc làm đúng đắn. Đó là một cuộc chiến đấu công bằng và một số nhanh chân sẽ thoát được. Nhưng đám người bánh-mật-gừng của bà Sharp chả bao giờ làm được vậy. Chúng chỉ biết nằm đó, yếu ớt vãy vãy những cánh tay, và Cat chẳng còn lòng dạ nào để mà ăn thịt chúng.

Cat quá mải mê suy nghĩ về tất cả những điều đó, cho nên, mặc dù nhận ra một cỗ xe bốn bánh đậu trên đường khi nó rẽ vào góc phố gần chỗ nhà của Pháp sư Thiện chí, nó vẫn chẳng để ý gì đến cỗ xe. Nó đi tới cổng hông rồi ào vào nhà bếp với chiếc nón đầy ắp táo, miệng la toáng.

"Đã quá! Bà Sharp ơi, coi con có gì nè!"

Bà Sharp không có ở đó. Thay vào đó, đứng lù lù giữa nhà bếp là một người đàn ông cao lớn, ăn mặc cực kỳ chau chuốt.

Cat nhìn sững ông ta, có phần khiếp sợ. Ông ta rõ ràng là một Ủy viên Hội đồng thị trấn mới và rất giàu có. Trừ những hạng người này, chẳng ai mặc quần với những dải sọc khảm ngọc trai như thế, hoặc mặc áo

Lớp học bốn phù thủy

... đứng lù lù giữa nhà bếp là một người đàn ông cao lớn, ăn mặc cực kỳ chau chuốt.

bằng vải nhung đẹp đến thế, hoặc đội nón cao bóng loáng chẳng thua kém gì đôi giày đang mang đến thế. Mái tóc người đàn ông màu sẫm, nhìn cũng mượt mà như chiếc nón. Cat không nghi ngờ gì rằng đó chính là Kẻ-Lạ-Mặt-Tối của Gwendolen, đến để giúp chị ấy trị vì thế giới. Và ông ta lẽ ra không nên đứng ở nhà bếp như thế này. Khách khứa thường vẫn luôn được đưa thẳng vào phòng khách.

"Ô, chào ông. Mời ông đi lối này," nó ấp úng nói.

Kẻ-Lạ-Mặt-Tối nhìn nó bằng ánh mắt dò xét. Và ông ta trông cũng được đấy chứ, Cat nghĩ, lấm lét nhìn xung quanh. Nhà bếp vẫn trong tình trạng bê benton thường lệ. Mọi vật đều bám muội. Trên bàn, Cat càng khiếp hòn nữa khi thấy những người bánh-mật-gừng do bà Sharp đã làm xong. Lại còn những nguyên vật liệu để làm bùa nằm ở góc bàn – những chiếc bịch bằng giấy báo bụi bặm và những chiếc vại nhỏ tồi tàn – và bản thân món bánh-mật-gừng thì vung vãi ở giữa bàn. Ở góc xa bàn, đám ruồi đang lớn vỗn

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

quanh những món ăn cho bữa trưa, vốn trông cũng hồn hập chẳng kém gì món bùa.

"Con là ai?" Kẻ-Lạ-Mặt-Tăm-Tối cất tiếng hỏi. "Ta có cảm giác ta có biết con. Con có gì trong nón vây?"

Cat quá mải lo nhìn quanh nên chẳng chú tâm nghe kỹ, nhưng nó nghe được câu cuối cùng. Sự vui thú của nó quay trở lại.

"Táo ạ," nó nói, chìa nón ra cho Kẻ-Lạ-Mặt. "Toàn trái ngọt, ngon lắm. Con hái trộm được đấy ạ."

Kẻ-Lạ-Mặt nghiêm mặt.

"Hái trộm hả?" ông ta nói, "Đó là một dạng trộm cắp."

Cat biết điều này chẳng kém gì ông ta. Nó nghĩ thật là mất vui, ngay cả nếu đó là một Ủy Viên Hội đồng thị trấn, khi nói ra như thế.

"Con biết chứ. Nhưng con dám cá là ông cũng đã từng làm thế hồi bằng cỡ tuổi con."

Kẻ-Lạ-Mặt khẽ hứng hắng rồi chuyển đề tài.

"Con chưa nói với ta con là ai."

Lớp học bốn phù thủy

"Xin lỗi ông. Con chưa nói thật sao?" Cat đáp. "Con là Eric Chant - có điều, mọi người luôn gọi con là Cat."

"Thế thì Gwendolen Chant hẳn là chị của con?" Kẻ-Lạ-Mặt hỏi.

Trông ông ta càng lúc càng nghiêm khắc và thương cảm. Cat cho rằng ông ta đang nghĩ nhà bếp của bà Sharp là một thứ hang hốc gì đó.

"Dạ phải, Gwendolen là chị con. Ông lên lối này ạ!" Cat nói, hy vọng đưa được Kẻ-Lạ-Mặt ra khỏi nhà bếp. "Qua lối này thì gần hơn ạ."

"Ta có nhận được một lá thư của chị con," Kẻ-Lạ-Mặt nói, vẫn đứng yên tại chỗ. "Chị con gây cho ta một cảm tưởng rằng con đã chết đuối cùng với ba mẹ con."

"Thế thì ông lầm rồi ạ," Cat lơ đãng nói. "Con không chết đuối vì con bám vào chị Gwendolen, mà chị ấy lại là phù thủy. Minh ra khỏi đây thì sạch sẽ hơn ông ơi!"

"Ta biết," Kẻ-Lạ-Mặt nói. "Nhân tiện, tên ta là Chrestomanci."

"Ối!" Cat thốt lên.

Đó là một cú sốc thực sự. Nó đặt chiếc nón đựng táo xuống giữa món bùa mà nó đang mong sao phi tang được cho rồi.

"Thế thì ông phải lên phòng khách ngay mới được."

"Tại sao?" Chrestomanci hỏi, có vẻ ngạc.

"Bởi vì," Cat đáp, vô cùng ngượng nghịu, "ông quá quan trọng, không thể đứng đây mãi được."

"Điều gì khiến con nghĩ rằng ta quan trọng?" Chrestomanci hỏi, vẫn chưa hết ngơ ngác.

Cat bắt đầu muốn lôi ông ta đi.

"Ông chắc chắn là phải quan trọng rồi. Ông mặc quần áo quan trọng. Bà Sharp cũng nói rằng ông quan trọng. Bà ấy còn nói rằng lão Nostrum sẽ đổi cặp mắt của lão chỉ để lấy ba lá thư của ông."

"Thế lão Nostrum có đổi cặp mắt lão lấy mấy lá thư của ta không?" Chrestomanci hỏi. "Chắc là chúng không đáng giá đến thế đâu."

"Không ạ. Ông ấy chỉ dạy học cho chị Gwendolen để đổi lấy thư thôi," Cat nói.

May thay, ngay lúc đó có tiếng bước chân thình thịch, rồi Gwendolen lao vào qua cánh cửa nhà bếp, thở gấp, rạng rỡ và hồn hở.

"Ông Chrestomanci phải không ạ?"

"Gọi là Chrestomanci được rồi," Kẻ-Là-Mặt nói. "Phải, chính ta. Còn con là Gwendolen, đúng không?"

"Vâng ạ. Ông Nostrum bảo con rằng có một cỗ xe ở đây." Gwendolen ấp úng.

Theo sau con bé là bà Sharp, cũng gần như hụt hơi. Hai người họ xông vào trò chuyện, và Cat lấy làm biết ơn về điều đó. Chrestomanci cuối cùng đã đồng ý để được dẫn lên phòng khách, nơi bà Sharp cung kính mời ông ấy một tách trà và một dĩa những người bánh-mật gừng đang yếu ớt ve vẩy. Cat thấy thú vị khi Chrestomanci có vẻ như cũng không có lòng dạ nào để ăn thịt chúng. Ông uống xong tách trà – một cách đậm đặc, không bỏ đường hoặc sữa – rồi nêu ra những câu hỏi về việc làm sao mà Gwendolen và Cat lại đến sống với bà Sharp. Bà Sharp

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

cố tạo ấn tượng cho người nghe rằng bà coi sóc hai đứa chẵng mong lấy công cán gì mà chỉ do những tình cảm tốt đẹp từ trái tim. Bà hy vọng Chrestomanci, cũng như Hội đồng thị trấn, sẽ động lòng trang trải cho việc nuôi dưỡng chúng,

Nhưng Gwendolen đã quyết định phải ngay thật một cách thẳng thừng.

"Thị trấn chi tiền ạ," nó nói, "Bởi vì tất cả mọi người đều rất đau xót về vụ tai nạn."

Cat thấy vui khi chị nó nói thẳng ra điều đó, mặc dù nó cũng nghi ngờ rằng Gwendolen đã rắp tâm rũ bỏ bà Sharp như quẳng chiếc áo cũ.

"Thế thì ta phải đến nói chuyện với ông thị trưởng."

Chrestomanci nói rồi đứng dậy, lấy cái tay áo lịch lâm của ông mà phủ bụi trên chiếc nón lông lẫy. Bà Sharp thở dài và xuống. Cả bà cũng đã biết Gwendolen đang tính toán điều gì.

"Đừng lo, bà Sharp ạ," Chrestomanci nói. "Không ai để bà bị cạn túi đâu."

Lớp học bốn phù thủy

Ông bắt tay Gwendolen và Cat rồi nói tiếp:

"Lẽ ra ta phải đến thăm các con từ trước, dĩ nhiên rồi. Hãy thứ lỗi cho ta. Cha các con thật quả là cứng rắn tàn tệ với ta, các con cũng thấy đó. Ta sẽ gặp lại các con, ta hy vọng như thế."

Rồi ông ra đi, trên cỗ xe, bỏ lại bà Sharp chua chát, Gwendolen hờ hở, và Cat bồn chồn.

"Tại sao chị vui dữ vậy?" Cat hỏi Gwendolen.

"Vì ông ấy đã xúc động trước tình trạng mồ côi của tụi mình," Gwendolen nói. "Ông ấy sắp nhận tụi mình về nuôi. Vận hội của tao đã đến rồi."

"Đừng nói vớ vẩn như vậy!" bà Sharp gắt lên. "Vận hội của con cũng sẽ như xưa thôi, không có thay đổi gì đâu. Ông ấy đến đây, coi hào nhoáng vậy, nhưng ông ấy đã nói gì đâu, đã hứa hẹn gì đâu!"

Gwendolen mỉm cười đầy tự tin. "Đó là tại bà chưa thấy lá thư làm tan nát cõi lòng mà con đã viết."

"Cho là vậy đi. Nhưng ông ấy không động lòng đâu" bà Sharp vặc lại.

THẾ Giới Phù Thủy

Cat rất đồng ý với bà Sharp – đặc biệt vì nó có một cảm giác khó chịu rằng, trước khi Gwendolen và bà Sharp về, hình như nó đã làm phật lòng Chrestomanci ghê gớm, giống như ba nó đã từng làm như vậy. Nó hy vọng Gwendolen không hay biết gì cả. Nói ra, nó biết thể nào chị ấy cũng sẽ giận dữ với nó.

Nhưng, trước sự bàng hoàng của Cat, Gwendolen đã chứng tỏ mình có lý. Ông thị trưởng đến thăm chiều hôm đó và bảo chúng rằng Chrestomanci đã dàn xếp để Cat và Gwendolen đến sống với ông ta như một phần gia đình của chính ông.

"Và ta thấy cần thiết phải nói với các con rằng các con quả là những bạn nhỏ may mắn."

Ông thị trưởng nói vậy trong khi Gwendolen bật lên một tiếng kêu mừng rỡ và ôm chầm lấy bà Sharp đang râu rí.

Cat cảm thấy bồn chồn hơn bao giờ hết. Nó giật mạnh tay áo của ông thị trưởng.

"Ông ơi, nói giúp con, con chưa hiểu ông Chrestomanci là ai."

Lớp học bốn phù thủy

Ông thị trưởng thân thiện vỗ vỗ lên đầu nó.

"Đó là một quý ông rất kiệt xuất. Sống với ông ấy, chẳng bao lâu nữa đâu, con sẽ được đàm đúm với tất cả những chiếc đầu đội vương miện của châu Âu, cậu bé ạ. Con nghĩ thế nào, hả?"

Cat không biết phải nghĩ gì. Những lời lẽ này chẳng bao ra được cho nó điều gì cụ thể, mà chỉ tổ làm cho nó càng bồn chồn hơn nữa. Nó đoán rằng Gwendolen quả thực đã viết một lá thư rất cảm động.

Thế là biến động lớn thứ hai đã đến với cuộc đời Cat, và nó lo rằng điều đó sẽ chỉ đem đến nhiều phiền muộn mà thôi. Suốt cả tuần lễ sau đó, trong lúc hai đứa đang được các quý bà của hội đồng thị trấn thúc bách mua sắm y phục mới, trong lúc Gwendolen ngày một khích động và đắc thắng, thì Cat lại cảm thấy nhớ bà Sharp và tất cả mọi người khác, thậm chí cả cô Larkins, như thể nó đã chia tay với họ rồi. Đến lúc phải ra xe lửa, thị trấn dành cho chúng một cuộc đưa tiễn huy hoàng, với cờ xí và đội kèn

TẾT GIÁI PHÙ THỦY

đồng. Điều đó làm cho Cat thấy khó chịu. Nó căng thẳng ngồi dịch ra mép ghế, lo rằng mình đang bước vào một thời kỳ lạ lẫm và thậm chí có thể là bất hạnh.

Gwendolen, về phần mình, xòe rộng bộ váy mới lộng lẫy, chỉnh sửa lại chiếc nón đẹp cho hợp, rồi tao nhã ngả sâu vào lòng ghế.

"Thành công rồi!" nó rạng rỡ thốt lên. "Cat, mày coi có tuyệt vời không?"

"Không," Cat iu xiù nói. "Chưa gì em đã thấy nhớ nhà. Chị làm sao hay vậy? Sao chị có thể vui được như vậy?"

"Mày không hiểu được đâu," Gwendolen nói. "Nhưng tao sẽ nói cho mày biết một phần. Tao rốt cuộc đã thoát ra được khỏi cái thị trấn Wolvercot chết dở này, thoát khỏi mấy lão Ủy viên Hội đồng ngốc nghênh và mấy gã thầy đồng tào lao. Và Chrestomanci đã phải ngạc nhiên về tao. Mày cũng thấy mà, đúng không?"

"Em không nhận thấy gì đặc biệt cả," Cat nói. "Ý em nói, tại em thấy chị cũng lẽ phép với ông ấy..."

Lớp học bốn phù thủy

"Ồ, câm miệng đi, tao lại cho mày thử gì đó tệ hơn cả chuột rút bây giờ!" Gwendolen nói.

Và khi con tàu rốt cuộc hụ còi, ì ạch rời nhà ga, cùng với bàn tay đeo găng của Gwendolen đưa lên cúp xuống vãy đội kèn theo đúng như kiểu cách hoàng gia, Cat chợt hiểu rằng chị ấy đang tập sự để trị vì thế giới.

CHƯƠNG BA

Cuộc hành trình trên tàu kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ, trước khi con tàu phì phò lao vào ga Bowbridge⁽¹⁾, nơi hai đứa phải xuống tàu.

"Nhỏ bé thấy mà ớn," Gwendolen dè bỉu nói.

"Bowbridge!" một người phu khuân vác la lớn, chạy dọc theo sân ga. "Bowbridge. Cô cậu Chant xin vui lòng xuống đây."

"Cô cậu Chant!" Gwendolen khinh khỉnh nói. "Họ không thể đối xử với tao một cách nể trọng hơn hay sao?"

Mặc dù vậy, sự chu đáo vẫn làm nó hài lòng. Cat có thể thấy điều đó, bởi Gwendolen

1. Bowbridge: Bao-Brit-giơ

trong lúc xỏ tay vào đôi găng loại dành cho thiếu nữ mà run lên vì xúc động. Cat co rúm phía sau con chị khi chúng bước ra ngoài, đứng nhìn những chiếc vali lớn của hai đứa được chất trên sân ga lộng gió. Gwendolen tiến tới người phu khuân vác đang gọi.

"Chúng tôi là chị em nhà Chant đây," nó nói với anh ta một cách oai vệ.

Sự ra oai này có phần hơi hổ. Người phu khuân vác chỉ đơn giản gật đầu rồi lúp xúp chạy tới chỗ cổng ra vào, chỗ đó còn lộng gió hơn cả ở ngoài sân. Gwendolen phải giữ nón cho khỏi bay. Ở đó, một người đàn ông trẻ tuổi đang tiến nhanh đến chỗ chúng trong bộ y phục pháp phới tung bay cuồn cuộn.

"Chúng tôi là chị em nhà Chant," Gwendolen nói với người đàn ông.

"Gwendolen và Eric⁽¹⁾ phải không? Rất vui được gặp các em," người đàn ông trẻ tuổi nói. "Tôi là Michael Saunders⁽²⁾. Tôi sẽ dạy dỗ các em cùng với những em khác."

"Với những đứa trẻ khác?"

1. Eric: É-ric

2. Michael Saunders: Mai-cơn Sao-đơ

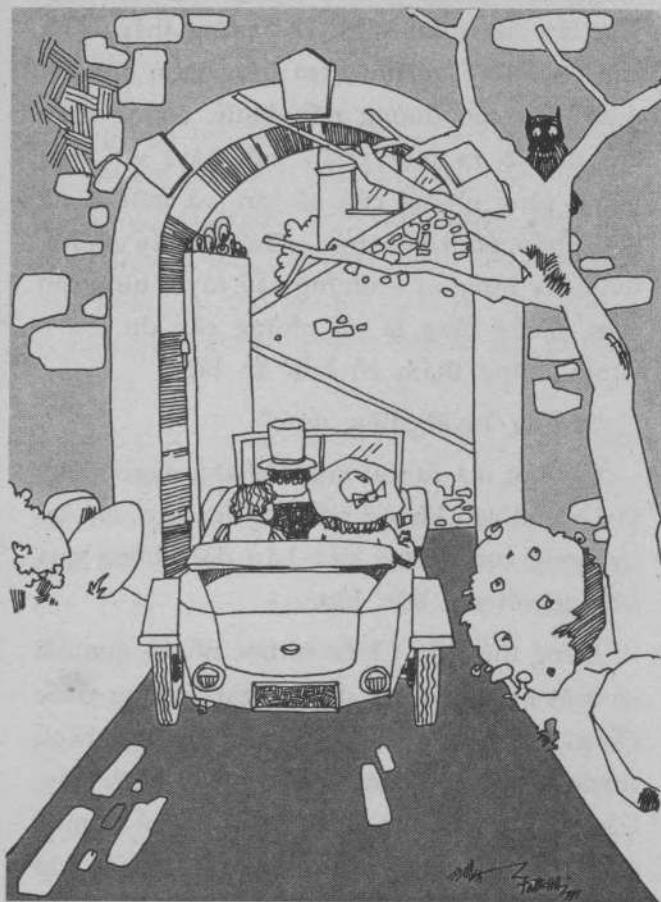
TẾT GIÓI PHÙ THỦY

Gwendolen hỏi lại vẻ xác xược. Nhưng thầy giáo Sauders quả là loại người không có khả năng ở yên một chỗ. Lúc này, thầy đã lao ra ngoài để trông nom mấy chiếc vali của hai đứa. Gwendolen vốn là đứa ưa câu kinh những chuyện lặt vặt. Nhưng khi thầy Sauders trở lại dẫn hai đứa ra tiền sảnh nhà ga, chúng thấy một chiếc xe gắn động cơ đang chờ sẵn - một chiếc xe dài, màu đen và bóng loáng - thì Gwendolen quên ngay nỗi bực dọc của nó. Nó cảm thấy như vậy là ổn hoàn toàn.

Cat nghĩ giá như đó là cỗ xe ngựa thì tốt hơn. Bởi vì chiếc xe này cứ cà khạt, lọc cọc và phả đầy mùi xăng. Gần như ngay lập tức nó cảm thấy muốn bệnh luôn. Nó càng muốn bệnh hơn nữa khi chúng rời ga Bowbridge và cứ bị long sòng sọc suốt con đường quê ngoằn ngoèo. Chỉ được mỗi một cái là nó thấy chiếc xe chạy rất nhanh. Sau có mười phút, thầy Saunders đã nói:

"Nhìn kia - lâu dài Chrestomanci đấy. Các em có thể nhìn thấy nó rõ nhất từ vị trí này."

Cat xoay khuôn mặt thảm nǎo và Gwendolen

... chiếc xe này cứ cà khạt,
lọc cọc và phả đầy mùi xăng

xoay khuôn mặt tươi rói về hướng thầy chỉ. Tòa lâu dài màu xám, có những tháp canh bao bọc xung quanh, nằm trên ngọn đồi đối diện. Khi con đường uốn khúc, chúng thấy lâu dài lộ ra một phần mới xây, với một mảng rộng những cửa sổ lớn, và một lá cờ bay phép phoi bên trên. Chúng thấy những thân cây hùng vĩ – những cây tuyet tùng um tùm, nhiều tầng lá và những cây du lớn – cùng những thảm cỏ hoa ẩn hiện.

"Trông tuyệt diệu quá."

Cat nói mà iu xiù xiù. Nó khá ngạc nhiên vì Gwendolen không nói một lời nào. Nó lại hy vọng con đường vào Lâu dài không quá sức quanh co, uốn lượn:

Đúng thế thật. Chiếc xe bọc nhanh qua bãi cỏ một ngôi làng rồi đi vào giữa những chiếc cổng lớn. Sau đó là một con đường thênh thang chạy dài bên dưới những hàng cây. Cánh cổng lớn của phần Lâu dài cổ nằm ở cuối con đường. Chiếc xe lạo xạo nghiên lớp sỏi, hất tung đất đá ra phía trước. Gwendolen háo hức chồm tới, sẵn sàng là người đầu tiên bước ra ngoài. Hắn là phải có người tổng

quản hay có khi cả những người hầu đứng chầu sẵn nữa. Nó nôn nóng chờ đợi sự khởi đầu nguy nga của mình.

Nhưng chiếc xe lại đi tiếp, vượt qua những bức tường xám sần sùi của phần lâu dài cũ, và dừng lại trước một cánh cổng tăm tối, cũng là nơi bắt đầu của phần lâu dài mới xây. Đó gần như là một cánh cổng bí mật, vì một bụi cây đỗ quyên đã che lấp nó hầu như kín hết.

"Tôi đưa các em đi lối này," thầy Saunders vui vẻ giải thích, "bởi vì đây là cánh cổng mà các em sẽ sử dụng nhiều nhất, và tôi nghĩ nó sẽ giúp các em tìm được đường đi của mình nếu các em biết khởi đầu con đường mà các em muốn đi."

Với Cat thì không có việc gì. Nó nghĩ cánh cổng đó trông thế còn ấm cúng hơn. Nhưng Gwendolen, vốn bị tèn tò bởi vụ khởi đầu nguy nga, ném một cái nhìn tòe lửa vào thầy Saunders và tự hỏi có nên giáng lên ông thầy một câu thần chú hắc ám nhất hay không. Nó quyết định chưa làm vậy. Nó vẫn còn đang muốn tạo một ấn tượng tốt. Chúng ra khỏi

THẾ GÓI PHÙ THỦY

xe và đi theo thầy Saunders – mà bộ áo không hiểu sao vẫn cuồn cuộn cả khi không có gió – bước vào một hành lang vuông vức và bóng lưỡng ở bên trong lâu đài.

Một mệnh phụ đường bộ bậc nhất đang đợi chúng ở đó. Bà mặc một bộ đầm dài bó màu tía, và mái tóc của bà được vấn lên thành một chiếc cột cao ngất đen tuyền. Cat nghĩ hẳn đây phải là bà Chrestomanci.

"Đây là cô Bessemer¹, quản gia," thầy Saunders nói. "Cô Bessemer, đây là Eric và Gwendolen. Tôi e rằng Eric hơi bị say xe."

Cat không ngờ sự say xe của nó lại lộ liễu đến thế. Nó bối rối. Gwendolen, vốn rất bức bối vì được đón tiếp bởi một bà quản gia quèn, lạnh lùng chìa tay cho cô Bessemer.

Cô Bessemer bắt tay như một nữ hoàng. Cat vừa mới nghĩ cô này đúng là một mệnh phụ gây kính sợ nhất mà nó từng gặp, thì cô quay lại với nó và nhoẻn một nụ cười rất nhân hậu.

"Eric tội nghiệp," cô nói. "Di xe hơi cũng khiến ta khó ở y như con vậy. Böyle giờ đã

1. Bessemer: Bi-xem-mơ

Lớp học bốn phù thủy

ra khỏi thứ của nợ ấy rồi, con sẽ ổn thôi mà – nhưng nếu còn chưa ổn thì ta sẽ cho con thứ gì đó. Vào tắm rửa đi, rồi hãy ngó qua phòng của các con."

Hai đứa lại đi theo cái lưng hép té màu đỏ tía của bộ đầm cô đang mặc, bước lên những bậc thang, đi dọc những hành lang, rồi bước lên những bậc thang nữa. Cat chưa từng thấy nơi nào sang trọng như thế. Thảm được trải trên khắp các lối đi – một lớp thảm mềm mại màu xanh lục, giống như thảm cỏ trong một sáng sương mai – và sàn nhà ở hai bên thảm thì bóng loáng đến mức phản chiếu cả tấm thảm; những bức tường trắng sạch, và tranh treo khắp tường. Khắp nơi cực kỳ im ắng. Chúng không nghe thấy gì suốt dọc đường, ngoại trừ tiếng bước chân của ba người và tiếng sột soạt từ bộ đầm tía của cô Bessemer.

Cô Bessemer mở một cánh cửa hướng ra mặt trời chiều.

"Phòng của con đây, Gwendolen. Phòng tắm của con mở ra phía ngoài."

"Cảm ơn cô."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Gwendolen nói, đoạn đường bê bước vào, sở hữu lấy căn phòng. Cat hấp háy nhìn qua lưng cô Bessemer, thấy căn phòng này rất lớn. Một tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ lộng lẫy, mềm mại phủ gần hết sàn nhà.

Cô Bessemer nói:

"Gia đình thường dùng bữa chiều sớm, khi không có khách khứa, để được ăn chung với con cái. Nhưng ta nghĩ các con cũng muốn dùng chút trà trước đó. Ta sẽ cho đem trà đến phòng nào đây?"

"Phòng tôi," Gwendolen nói ngay.

Một khoảng im lặng ngắn, rồi cô Bessemer lên tiếng:

"Tốt lắm, vậy là ở đây ổn rồi, đúng không? Eric, phòng của con ở bên trên."

Phải đi lên bằng một chiếc cầu thang xoắn. Cat thích lắm. Có vẻ như phòng của nó nằm trong phần lâu đài cổ. Và nó đã đoán trúng. Khi cô Bessemer mở cửa, căn phòng hiện ra có dạng tròn, và ba cánh cửa sổ cho thấy rằng bờ tường của căn phòng dày dẽ đến cả thước. Không cầm được, Cat chạy ào trên tấm thảm rực rỡ, leo lên một

Lớp học bốn phù thủy

trong những bệ cửa sổ rộng thênh và nhìn ra bên ngoài. Nó phát hiện ra, qua những đỉnh phẳng phiu của những ngọn tuyết tùng, một bãi cỏ lớn như một tấm nhung xanh, với những vườn hoa dọc theo sườn đồi, trải bên trên những bậc thang. Sau đó nó mới nhìn quanh quất cả căn phòng. Những bờ tường cong được quét vôi trắng, và cả chiếc lò sưởi dày cộm cũng thế. Chiếc giường được trải bằng một tấm trải thêu. Có một chiếc bàn, một tủ có ngăn kéo, và một kệ sách với những cuốn sách trông thật là hấp dẫn.

"Ồ, con thích căn phòng này quá!" nó nói với cô Bessemer.

"Có điều là phòng tắm của con ở tận cuối hành lang," cô Bessemer nói, như thể đó là một trở ngại.

Nhưng vì trước đây chưa bao giờ có một phòng tắm riêng, nên Cat hoàn toàn chẳng lấy đó làm điều.

Khi cô Bessemer vừa rời đi, Cat vội phóng ra theo để ngó qua phòng tắm. Nó kinh ngạc phát hiện ra một lô khăn tắm đỏ với ba cõi khác nhau và một miếng bọt biển to như trái

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

dưa tây. Bồn tắm có chân giống như chân sứ tử. Một góc phòng được lát đá, có rèm che bằng nhựa mềm, dành để tắm vòi sen. Cat không cầm được việc thử một cái. Lúc nó thử xong thì phòng tắm ướt sũng. Nó trở lại phòng của mình, người ướt lướt thướt. Lúc này, vali và túi xách của nó đã nằm sẵn đó, và một chị hầu phòng tóc đỏ đang tháo dỡ đồ đạc ra. Chị bảo Cat rằng tên của chị là Mary, và chị muốn biết chị sắp xếp đồ đạc như thế đã đúng chỗ hay chưa. Chị ấy rất dễ chịu, nhưng Cat lại rất e dè với chị. Mái tóc đỏ của chị khiến nó nhớ tới cô Larkins, và thế là nó không thể nghĩ ra phải nói gì với chị ấy.

"Ơ... Em xuống dưới nhà dùng trà có được không ạ?" nó lúng búng.

"Cứ tự nhiên."

Chị hầu phòng đáp, khá lạnh lùng, Cat nghĩ thế. Nó chạy trở xuống thang, cảm thấy như vừa thoát khỏi một tình huống khó xử.

Vali của Gwendolen nằm ở giữa phòng, còn Gwendolen ngồi một cách rất kiêu kỳ nơi chiếc bàn tròn gần cửa sổ, với một ấm

Lớp học bốn phù thủy

trà lớn bằng thiếc ở trước mặt, cùng một dĩa bánh mì đen, bơ, và một dĩa bánh quy.

"Tao bảo con hầu đó để tao tự cất đồ," con bé nói. "Tao có những thứ bí mật trong vali và túi xách của tao. Tao cũng dặn nó mang trà lên ngay vì tao đòi muối chết. Vậy mà mày nhìn coi! Mày đã thấy thứ gì chán ngắt như thế này chưa? Ngay cả mứt cũng không có!"

"Biết đâu món bánh quy đó lại ngon," Cat nói, đầy hy vọng.

Nhưng bánh lại không ngon, hay nói đúng hơn, không đặc biệt ngon.

"Tui mình sẽ chết đói giữa một đống xa xỉ!" Gwendolen thở dài.

Phòng của nó tất nhiên là xa xỉ rồi. Giấy bồi tường như làm bằng nhung xanh. Tấm dát ở đầu và cuối giường cũng được lót đệm giống như ghế, bằng nhung xanh cùng những chiếc nút đính bên trên. Một tấm trải giường cũng lại nhung xanh, rất hợp với chiếc giường. Mấy cái ghế được sơn nhũ vàng. Có một bàn trang điểm xứng với một nàng công chúa, với những chiếc ngăn kéo

T H E G R O I P H U T H U Y

xinh xinh cũng màu nhũ vàng, những chiếc lược chải tóc mặt sau dát vàng, và một tấm gương bầu dục lộng khung hình vòng hoa cũng lại mạ vàng. Gwendolen thừa nhận rằng nó thích chiếc bàn trang điểm, tuy vậy nó không ưng lấm chiếc tủ quần áo vẽ đặc những hoa văn cùng các vũ công cung đình.

"Tủ là để mang quần áo chứ có phải để ngắm đâu," Gwendolen nói. "Nó làm tao mất tập trung. Nhưng phòng tắm thì đúng là hết chỗ chê."

Phòng tắm được lát đá xanh và trắng, còn bồn tắm thì khoét sâu xuống nền. Trên bồn là những rèm màu xanh, vắt như phủ nôi em bé, dùng khi tắm vòi sen. Khăn tắm hợp màu với đá. Cat lại thích phòng tắm của nó hơn, nhưng đó có thể là do nó bị ngồi trong phòng tắm của Gwendolen lâu quá. Gwendolen nhớ nó trong đó khi con bé soạn đồ đặc. Qua tiếng lạo xạo của vòi sen, (Gwendolen chỉ còn biết tự trách mình khi thấy phòng tắm ướt nhẹp sau đó), Cat nghe thấy giọng nói của Gwendolen gắt lên với ai đó vừa bước vào phòng để dọn món trà chán ngắt và vì thế vô tình bắt gặp nó với chiếc vali

Lớp học bốn phù thủy

mở toang. Khi Gwendolen cuối cùng mở khóa phòng tắm, con bé vẫn chưa nguôi giận.

"Tao nghĩ dám dầy tớ ở đây không được vắn minh lắm," Gwendolen nói, "Nếu con hầu đó mà nói thêm tiếng nữa, nó sẽ thấy trên mũi nó có cái nhọt – cho dù tên của nó có cái tên kiều diễm là Euphemia⁽¹⁾ đi chăng nữa. Mày về phòng mặc áo mới đi, Cat. Con hầu đó nói rằng còn nửa tiếng nữa là đến bữa chiều và tụi mình phải thay đồ để đi ăn. Mày từng nghe thử gì điệu đàng hình thức và mất tự nhiên như vầy chưa?"

"Em tưởng chị đã tính trước những chuyện như vầy rồi chứ," Cat nói.

Phần nó thì cầm chắc là không thể nghĩ trước ra được những chuyện như vầy.

"Người ta có thể lộng lẫy mà vẫn tự nhiên vậy," Gwendolen vặc lại.

Tuy vậy, ý nghĩ về sự huy hoàng sấp tới cũng làm nó dịu đi.

"Tao sẽ mặc bộ đầm xanh có viền ren," nó nói. "Và tao thật tình nghĩ đứa nào mang cái tên Euphemia là đủ gánh nặng cho nó rồi."

1. Euphemia: Ө-phê-mi-a

* * *

Khi Cat trèo lên lại chiếc cầu thang xoắn, lâu dài chợt rung lên bởi một tiếng vang bí ẩn. Đó là tiếng động đầu tiên mà nó nghe thấy. Việc này khiến nó hoảng hốt. Sau này, nó mới biết đó là tiếng cồng thay y phục để báo hiệu cho Gia đình rằng họ có nửa tiếng đồng hồ để thay đồ. Cat dĩ nhiên chẳng mất đến ngàn ấy thời gian để khoác vào bộ đồ của nó. Nó cảm thấy phiền muộn, yếu ớt, và gần như không sống nổi nữa vào lúc chị hầu phòng xấu số có tên gọi Euphemia đến rước nó và Gwendolen xuống phòng khách dưới nhà, nơi Gia đình đang chờ đợi.

Gwendolen, trong bộ váy xanh tuyệt đẹp, đi như lướt vào phòng, đầy tự tin. Cat rụt rè bước theo sau. Căn phòng trông như đầy ắp người. Cat không hiểu nổi bằng cách nào Gia đình có tới chừng này thành viên. Một bà mệnh phụ lớn tuổi đeo găng ren hở ngón, và một người đàn ông nhỏ thó, lông mày rậm, giọng nói sang sảng đang huyên thuyên về chuyện chứng khoán cùng cổ phiếu. Có cả thầy Saunders với mấy cổ tay và mắt

cá chân quá dài so với bộ com-lê đen bóng lộn. Và có ít nhất hai thiếu phụ trẻ tuổi hơn, cùng ít nhất hai người đàn ông trẻ tuổi hơn. Cat nhìn thấy Chrestomanci, cực kỳ lộng lẫy trong bộ đồ nhung đỏ bầm. Chrestomanci cũng đã trông thấy Cat và Gwendolen. Ông nhìn chúng với một nụ cười mơ hồ, khó hiểu, khiến Cat tin chắc rằng Chrestomanci đã quên khuấy chúng là ai.

"Ồ," Chrestomanci nói. "Ồ... Đây là vợ của ta."

Hai đứa được dẫn đến trước một mệnh phụ đầy đà với khuôn mặt hòa nhã. Bà mặc một bộ váy ren lộng lẫy – mắt của Gwendolen quét từ trên xuống dưới bộ váy, lộ vẻ khỉ ngạc nhiên – nhưng ngoài đó ra thì bà chỉ là một trong những phụ nữ bình thường nhất mà chúng từng gặp. Bà nhoẻn một nụ cười thân thiện với chúng.

"Eric và Gwendolen phải không? Hãy gọi ta là Millie⁽¹⁾, các con yêu quý."

Quả là nhẹ cả người, bởi lẽ không đứa nào biết phải gọi bà ra sao.

1. Millie: Mili

TẾ GIỚI RỪU THỊ

"Bây giờ các con phải gặp Julia⁽¹⁾ và Roger⁽²⁾ của ta mới được," bà nói.

Hai đứa bé đãy đà bước tới đứng cạnh bà. Cả hai đều nhợt nhạt và hít thở có vẻ nặng nhọc. Đứa con gái mặc bộ váy ren giống như của mẹ nó, còn đứa con trai mặc một bộ com-lê bằng vải nhung xanh. Nhưng chẳng y phục nào có thể che giấu được sự thật là chúng thậm chí trông còn tầm thường hơn cả mẹ của chúng. Chúng lẽ độ nhìn Gwendolen và Cat, rồi cả bốn cùng thốt lên:

"Khỏe không?"

Sau đó có vẻ như chẳng ai còn điều gì khác để mà nói.

May sao, hai đứa không phải đứng ở đó quá lâu vì người tổng quản đã bước vào, mở cánh cửa đôi ở cuối phòng, và thông báo với mọi người rằng bữa ăn đã dọn xong. Gwendolen phẫn nộ nhìn người tổng quản.

"Tại sao ban nãy lão không mở cửa cho tụi mình?" nó thì thào với Cat, khi mọi người lục

1. Julia: Giuy-li-a

2. Roger: Rô-giơ

Hai đứa bé đãy đà bước tới đứng cạnh bà.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

tục nối đuôi nhau vào phòng ăn. "Tại sao tụi mình lại bị lừa ra sống với mụ quản gia?"

Cat không trả lời. Nó đang lo bám theo cho kịp Gwendolen. Chúng được xếp ngồi quanh một chiếc bàn dài bóng lộn, và nếu như lúc đó có ai đó đem nhấn Cat ngồi vào chiếc ghế nào không ở kế ngay ghế của Gwendolen thì Cat nghĩ, chắc nó thẻ nào cũng sẽ lả đi vì sợ hãi. May sao, chẳng ai làm điều đó. Dù vậy, bữa ăn cũng đã đủ khủng khiếp. Những người hầu bàn cứ chuyền qua vai trái của nó những món ăn thơm ngon đặt trên những chiếc dĩa bạc. Mỗi lần như thế, Cat đều sợ hết cả魂, và nó nhảy dựng lên, làm chao đảo chiếc dĩa. Cat được mời múc đồ ăn từ chiếc dĩa bạc, và nó không bao giờ biết mình được quyền múc bao nhiêu. Nhưng khó khăn lớn nhất lại là việc nó thuận tay trái. Chiếc muỗng và nĩa mà nó phải dùng để lấy thức ăn từ dĩa của người hầu bàn vào dĩa của nó luôn luôn ở ngược vị trí. Nó tính đổi tay và thế là đánh rơi chiếc muỗng. Nó tính để chúng lại chỗ cũ và thế là làm đổ món sốt. Người hầu bàn luôn luôn nói, "Không sao đâu, cậu chủ," khiến

Lớp học bốn phù thủy

nó cảm thấy càng tệ hại hơn bao giờ hết.

Câu chuyện quanh bàn thậm chí càng kinh khủng hơn nữa. Ở một đầu bàn, ông nhỏ thó sang sảng cứ huyên thuyên không ngừng về chứng khoán và cổ phiếu. Ở đầu bàn chỗ Cat ngồi thì mọi người bàn bạc về nghệ thuật. Thầy Saunders chừng như vừa trải qua một mùa hè đi du lịch ở nước ngoài. Thầy đã được thấy tận mắt những pho tượng và những bức họa ở khắp châu Âu và ngưỡng mộ chúng ghê gớm. Thầy hăng tiết đến mức vỗ bồm bộp lên bàn trong khi nói. Thầy nói về các xưởng vẽ và các trường phái, về Nghệ thuật nội thất Hà Lan, cho đến khi cái đầu của Cat quay mòng mòng. Cat nhìn khuôn mặt gầy gò, chiếc cầm vuông vức của thầy Saunders và kinh ngạc trước tất cả những kiến thức ẩn sau khuôn mặt đó.

Rồi đến bà Millie và Chrestomanci tham gia vào câu chuyện. Bà Millie kể ra một loạt những cái tên mà Cat chưa từng nghe trong cuộc đời nó từ trước tới giờ. Chrestomanci đưa ra những lời bình phẩm về họ, như thể những tên tuổi đó đều là bạn bè thân thiết của ông vậy.

TẾ GIỚI RỪU THỦY

Cho dù mọi người trong gia đình này có như thế nào, Cat nghĩ, Chrestomanci dứt khoát không thể là người thường được. Ông có cặp mắt sáng đèn láy luôn cuốn hút ngay cả khi chúng có vẻ xa xăm và mơ màng. Khi ông tỏ vẻ quan tâm – như là với nghệ thuật chẳng hạn – cặp mắt đèn ấy vo lại, như làm tràn ánh sáng ra toàn bộ khuôn mặt. Và Cat kinh hãi khi thấy hai đứa bé cũng tỏ ra quan tâm đến các câu chuyện không kém. Chúng thủ thỉ với nhau, cứ như chúng thực sự hiểu những gì cha mẹ chúng đang bàn vây.

Cat thấy mình dốt nát đến thảm hại, dù là nó chẳng thấy khoái chút nào với những cuộc trò chuyện này, lại càng bức mình với những rắc rối do những chiếc đĩa bạc xuất hiện đột ngột, hay với những chiếc bánh quy chán ngắt. Nó phải bỏ dở một nửa món bánh kem. Nó thèm được như Gwendolen vì chị ấy có thể ngồi im ắng như thế mà khinh khỉnh thưởng thức các món ăn.

Cuối cùng thì bữa ăn cũng chấm dứt. Chúng được phép thoát đi, trở lên lại căn phòng xa hoa của Gwendolen. Ở đó,

Lớp học bốn phù thủy

Gwendolen thả mình ngồi lên chiếc giường bọc đệm của mình.

"Đúng là trò con nít!" con bé nói. "Bạn họ khoe mẽ để tụi mình cảm thấy nhỏ bé ấy mà. Lão Nostrum đã báo trước cho tao rồi. Ấy là để che giấu sự non nớt của tâm hồn họ thôi. Mụ vợ sao mà kém cỏi, nhạt nhẽo đến vậy không biết! Mà may là từng thấy có đứa nào chán phèo, ngu ngốc như hai đứa nhóc kia chưa? Tao biết tao rồi sẽ thù ghét cái nơi này thôi. Tòa lâu dài này chưa gì đã b López ngọt tao rồi đó."

"Nếu mình quen thì chắc cũng không đến nỗi tệ lẩm dame," Cat nói mà chẳng dám hy vọng.

"Sẽ còn tệ hơn nhiều," Gwendolen nói như định đóng cột với nó. "Tòa lâu dài này hình như có vấn đề. Có cái gì đó hắc ám và chết chóc. Nó đang vắt kiệt sức sống và tài phù thủy của tao. Tao thấy khó thở lắm rồi."

"Chị tưởng tượng ra đấy thôi," Cat nói, "vì chị muốn về nhà với bà Sharp."

Rồi Cat thở dài. Nó thấy nhớ bà Sharp quá chừng.

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

"Còn lâu, tao đâu có tưởng tượng," Gwendolen nói. "Lẽ ra tao phải biết màu đâu có đủ sức nhận thấy điều đó chớ! Thì cứ sống thử coi. Bộ màu không cảm thấy có sự chết chóc quanh đây sao?"

Cat thực sự chả cần thử mới hiểu được chị ấy muốn nói gì. Tòa lâu dài này quả thật có gì đó lạ lùng. Nó đã có lúc nghĩ đơn giản rằng chỉ vì nơi đây quá yên tĩnh. Nhưng không phải chỉ có thế: có một sự mong manh trong không khí, đồng thời có sự nặng nề, như thể mọi thứ mà mọi người ở đây nói hoặc làm đều được ủ dưới một tấm mền lông khổng lồ. Ngay cả những âm thanh bình thường, như giọng nói của hai chị em nó, cũng có vẻ loãng ra.

"Ồ há, ở đây kỳ cục làm sao ấy," Cat tán đồng.

"Kỳ cục là chưa đủ đâu, phải nói là nó ghê rợn kia," Gwendolen nói. "Tao mà sống sót được là may lắm."

Rồi, trước sự ngạc nhiên của Cat, con bé nói thêm:

Lớp học bốn phù thủy

"Cho nên tao không hối tiếc là đã đến đây."

"Em thì hối tiếc," Cat nói.

"Ồ, màu thì còn phải tìm hiểu chán!" Gwendolen nói. "Thôi được. Có bộ bài trong bàn trang điểm đó. Thật ra là để coi bói, nhưng nếu bỏ mấy con bài chủ ra thì tụi mình có thể dùng nó để chơi Snap⁽¹⁾, nếu như màu thích."

1. Trò chơi trong đó các người chơi kêu lên "Snap" khi hạ xuống hai quân bài giống nhau.

CHƯƠNG BỐN

Sự mong manh và im ắng vẫn y như thế, khi cô Mary⁽¹⁾ tóc đỏ đánh thức Cat dậy sáng hôm sau và bảo nó rằng đã đến giờ ra khỏi giường. Nắng sớm mai đang tràn ngập những bức tường cong cong trong phòng. Mặc dù giờ đây Cat đã biết Lâu đài này có đông người sống, nó vẫn chưa nghe thấy âm thanh của bất cứ ai. Và nó cũng chẳng nghe thấy âm thanh nào từ bên ngoài các cửa sổ.

Mình biết cái này giống cái gì rồi! Cat nghĩ. Giống như khi trời đổ tuyết ban đêm. Ý tưởng này khiến nó cảm thấy hài lòng và ấm cúng quá chừng, vì vậy mà nó lại thiếp đi.

"Eric, cậu phải dậy đi thôi," Mary lay nó dậy. "Tôi đã chuẩn bị bể tắm cho cậu rồi

đấy, và lớp học của cậu bắt đầu lúc chín giờ. Nhanh lên, nếu không cậu không kịp ăn sáng đâu."

Cat ngồi dậy. Nó có cảm giác quá chừng mạnh rằng trời đã đổ tuyết trong đêm nên giờ đây nó rất ngạc nhiên khi thấy căn phòng đang ấm lên dưới ánh mặt trời. Nó nhìn ra cửa sổ. Ngoài kia có những thảm cỏ xanh, những khóm hoa, những chú chim bay liệng giữa những ngọn cây... cứ như thể có gì đó nó đã làm lắn. Mary đã rời phòng, Cat thấy mừng vì nó cảm thấy có vẻ mình không thích chị ấy, mà trong khi đó nó cũng sợ hụt mất bữa điểm tâm. Mặc quần áo xong, nó đi ra phòng tắm và xả nước nóng khỏi bồn. Rồi nó ù chạy xuống chiếc cầu thang xoắn để tới chỗ Gwendolen.

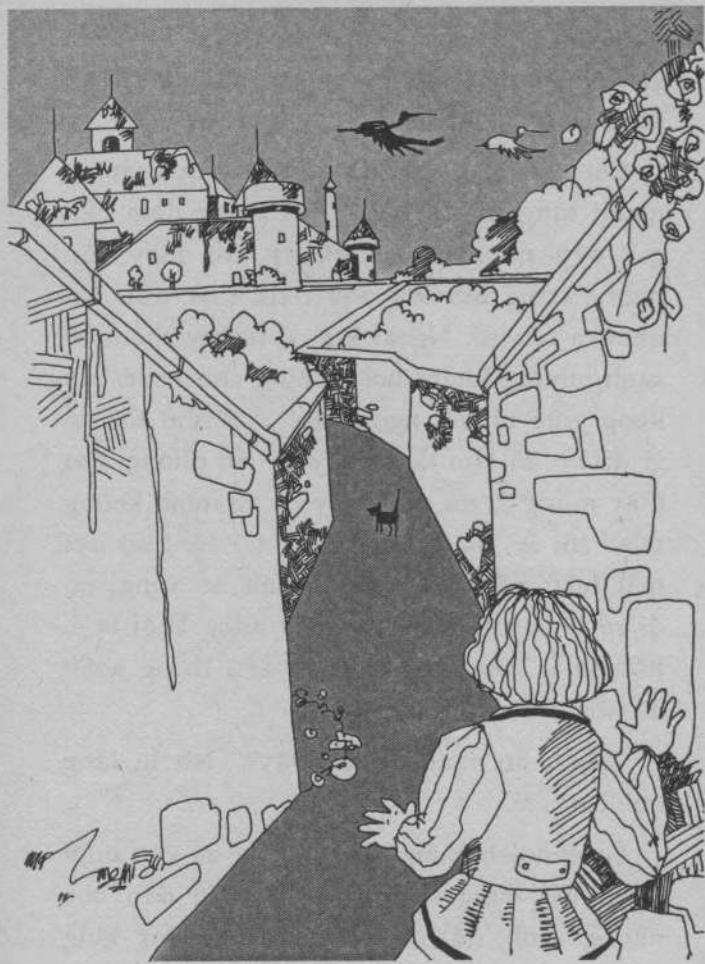
"Mình ăn sáng ở đâu vậy?" Nó lo lắng hỏi con chị.

Gwendolen chẳng bao giờ dễ ưa vào buổi sáng. Nó đang ngồi trên cái ghế đầu bọc nhung xanh, đối diện với chiếc gương lộng trong cái khung khắc những vòng hoa, cáu kính chải mái tóc vàng hoe. Chải tóc là một việc nữa luôn khiến nó cáu kính.

1. Mary: Ma-ri

Lớp học bốn phù thủy

Ngoài kia có những thảm cỏ xanh,
những khóm hoa, những chú chim bay liệng
giữa những ngọn cây...

"Tao không biết và tao không quan tâm!
Mày im đi có được không!" nó nói.

"Bây giờ không phải là lúc cãi nhau."

Chị hầu phòng bị gọi là Euphemia nói, nhanh nhẹn theo Cat bước vào phòng. Chị ấy khá xinh đẹp, và chị ấy có vẻ như chẳng xem cái tên mỹ miều của mình là một gánh nặng như người ta tưởng.

"Mọi người chờ cô cậu đến dùng điểm tâm từ nãy giờ rồi đấy. Nào, đi thôi."

Gwendolen liệng chiếc lược xuống rất lộ liễu rồi theo sau Euphemia vào một căn phòng ở ngay dọc hành lang. Đó là một căn phòng vuông vức, thông thoáng, có nguyên một dãy cửa sổ lớn, song nếu so sánh với các phòng khác trong lâu đài thì lại khá tồi tàn. Mấy cái ghế bọc da đã mòn vẹt. Tấm thảm sợi cỏ có những vết ố. Chẳng có tủ trà nào đóng được cho ngay ngắn. Những đồ vật như xe lửa dây cót, vợt ten-nít lòi cả ra ngoài. Julia và Roger đang ngồi đợi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ. Trông chúng cũng bê rạc như căn phòng.

Mary cũng đang đợi ở đó. Chị ấy nói,

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Sắp tới giờ!" rồi bắt đầu cho chạy một chiếc thang máy con trông rất ly kỳ trong chiếc tủ trà gần lò sưởi. Có tiếng loảng xoảng. Mary mở cửa cái thang máy và lôi ra một dĩa lớn đựng bánh mì, bơ và một vại ca cao nâu bốc hơi. Chị ấy bưng chúng ra bàn, và Euphemia rót cho mỗi đứa nó một cốc.

Gwendolen hết nhìn từ chiếc ca của nó rồi lại nhìn sang dĩa bánh mì.

"Chỉ có vậy thôi sao?"

"Thế cô muốn gì khác nào?" Euphemia hỏi lại.

Gwendolen không thể nào nghĩ ra từ ngữ kịp để diễn tả nó muốn gì. Cháo yến mạch, thịt heo xông khói và trứng, bưởi, bánh mì nướng cùng cá muối hun khói, tất cả thoảng qua đầu nó cùng một lúc, do đó nó cứ giương mắt nhìn.

"Cô cứ suy nghĩ cho kỹ đi," Euphemia rốt cuộc nói. "Tôi cũng phải dùng điểm tâm, cô biết đấy."

"Có mứt cam không?" Gwendolen hỏi.

Euphemia và Mary đưa mắt nhìn nhau.

Lớp học bốn phù thủy

"Cô Julia và cậu Robert không được phép dùng mứt cam," Mary nói.

"Không ai cầm cản được tôi dùng món đó," Gwendolen nói, "Lấy mứt cam cho tôi ngay lập tức."

Mary đi tới chiếc ống nói gần thang máy, và, sau những tiếng ầm ầm và một tiếng loảng xoảng nữa, một lọ mứt được đưa đến. Mary bưng nó ra đặt trước Gwendolen.

"Cảm ơn chị."

Cat nồng nhiệt nói. Nó cảm thấy phấn chấn chẳng kém gì Gwendolen – thật ra còn hơn cả thế nữa, bởi lẽ nó ghét cay ghét đắng món ca cao.

"Ồ, không có chi!" Mary nói bằng một giọng rõ ràng mang âm điệu mỉa mai, rồi hai cô hầu cùng lui ra.

Trong một khoảnh khắc, chẳng ai nói năng gì.

Rồi Roger mở lời với Cat.

"Làm ơn cho mình xin chút mứt cam."

"Mày đâu được phép ăn món này," Gwendolen nói, vẫn chưa hết cău kinh.

THẾ Giới Phù Thủy

"Nếu mình dùng con dao của các bạn để lấy mứt thì sẽ chẳng ai biết đâu," Roger điềm đạm nói.

Cat chia cho Roger lọ mứt cam và cả con dao của nó.

"Tại sao bạn không được phép ăn mứt vậy?"

Julia và Roger nhìn nhau, vẻ bẽn lén.

"Tui này quá mập."

Julia nói rồi lặng lẽ cầm con dao và lọ mứt sau khi Roger đã lấy xong phần của nó. Cat không còn ngạc nhiên khi thấy lượng mứt cam mà chúng cố trét bằng được lên bánh mì. Mứt cam, được trét ở cả hai lát, trông cứ như những mỏm đá nâu nhôp nháp.

Gwendolen nhìn chúng vẻ ghê tởm, và rồi, vẻ cao ngạo, nó nhìn xuống bộ váy ren gọn gàng của mình. Sự tương phản thật quá rõ.

"Ba của tụi bay đẹp như thế," nó nói "chắc ông ta thất vọng lắm vì cả hai đứa bay đều phì nộn và nhạt nhẽo, giống như má tụi bay vậy."

Lớp học bốn phù thủy

Hai đứa nhóc điềm tĩnh nhìn nó qua những ụ mứt cam.

"Ồ, cái đó thì không biết à," Roger thốt lên.

"Phì nộn mới thoái mái," Julia nói. "Giống con búp bê sứ như bạn mới là phiền."

Cặp mắt xanh của Gwendolen ánh lên. Nó làm một dấu hiệu nhỏ dưới mép bàn. Bánh mì và lớp mứt cam dày cuộn chặt vào mặt của Julia, phần trét mứt hướng vào trong. Julia khẽ hổn hển.

"Mày dám chửi tao hả!" Gwendolen nói.

Julia chậm rãi lột miếng bánh mì khỏi khuôn mặt rồi lồng ngóng rút ra chiếc khăn tay. Cat nghĩ nó sắp sửa lau mặt. Nhưng không, Julia vẫn để nguyên xi chỗ mứt cam đang chảy dài dọc đôi má phệ, và chỉ đơn giản thắt một chiếc nút trên khăn tay. Nó từ từ xiết chặt chiếc nút, mắt nhìn Gwendolen đầy ý nghĩa. Sau cú xiết cuối cùng, vai cao đầy phân nửa đang bốc hơi bỗng vọt lên không. Cái vại đứng yên một giây rồi tạt ngang, treo lơ lửng ngay trên đầu Gwendolen,

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

rồi bắt đầu đong đưa, ngả dần về tư thế rót.

"Đừng lại!"

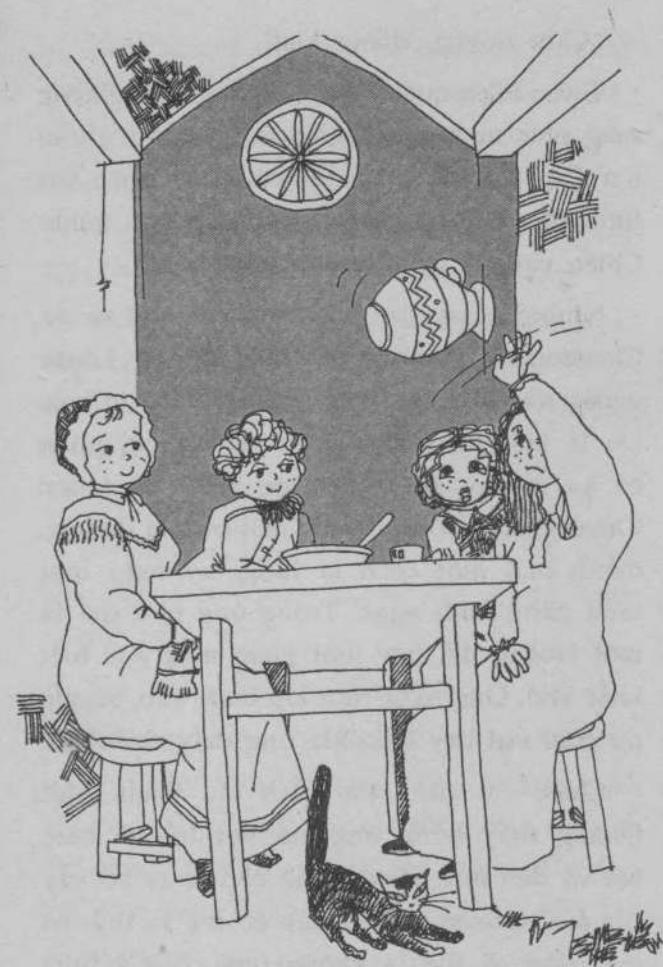
Gwendolen hổn hển. Nó đưa tay lên để gạt chiếc vại. Chiếc vại né nó, tiếp tục nghiêng xuống. Gwendolen làm một dấu hiệu nữa và lẩm bẩm những từ ngữ kỳ lạ. Chiếc vại có vẻ như lờ tịt. Nó tiếp tục nghiêng, cho đến khi ca cao ở bên trong loang ra sát miệng rót. Gwendolen nghiêng người sang bên để tránh. Chiếc vại cứ thế lướt trên không cho đến khi lại lơ lửng ngay trên đầu Gwendolen.

"Có nên cho nó rót không ta?" Julia hỏi.
Có một thoảng cười cợt phía sau lớp mứt cam.

"Mày dám..." Gwendolen hét lên. "Tao sẽ méc Chrestomanci cho coi! Tao sẽ... Ô!"

Nó ngồi thẳng lại, và chiếc vại vẫn đeo theo nó một cách trung thành. Gwendolen với tay chộp chiếc vại lần nữa, nhưng chiếc vại lại né được.

"Cẩn thận đấy. Bạn sẽ làm đổ nó. Và với bộ váy đẹp của bạn thì như thế sẽ thật xấu hổ," Roger nói, hả hê nhìn.

Gwendolen hổn hển.
Nó đưa tay lên để gạt chiếc vại.

"Câm miệng, thằng kia!"

Gwendolen quát vào mặt thằng bé, nghiêng sang phía ngược lại, khiến nó gần như chồm lên Cat. Cat căng thẳng nhìn lên, chiếc vại lướt tới và lơ lửng cả ở trên đầu của mình. Chiếc vại có vẻ như chuẩn bị rót.

Nhưng, ngay lúc đó, cánh cửa mở ra và Chrestomanci bước vào trong bộ áo khoác ngoài, dài và rộng, mặc trong nhà, có in hoa. Đó là một bộ áo màu đỏ và tía, với phần cổ áo và tay áo màu vàng nhũ. Nó khiến Chrestomanci trông cao lớn một cách lạ thường, mảnh mai một cách lạ lùng, uy nghi một cách đáng kính ngạc. Trông ông như thể là một Hoàng đế, hay một giám mục đặc biệt khắc khổ. Ông mỉm cười khi bước vào, nhưng nụ cười vụt bay biến khi ông thấy chiếc vại.

Chiếc vại cũng tìm cách tẩu thoát. Mới thoáng thấy bóng ông, nó vọt trở về bàn, vội vã đến mức làm ca cao bắn cả ra bộ váy của Gwendolen – điều này có thể là tình cờ mà cũng có thể là không tình cờ. Cả Julia lẫn Roger trông đều rất khổ sở. Julia rối rít tháo nút chiếc khăn tay.

"Hay nhỉ, ta đến đây để chúc các con một buổi sáng tốt đẹp," Chrestomanci nói. "Nhưng ta thấy rằng có lẽ buổi sáng nay không được đẹp như vậy."

Ông đưa mắt nhìn từ chiếc vại sang đôi má nhơm nhớp mứt của Julia.

"Nếu hai con muốn ăn mứt cam lần nữa," ông nói, "thì hãy nhớ rằng tốt nhất là các con phải vâng lời. Và điều này ta nói cho cả bốn đứa các con đấy."

"Con có làm gì sai đâu ạ!"

Gwendolen lúng túng như thể bơ (chưa nói đến mứt cam) không tan được trong miệng nó.

"Có, bạn có làm," Roger nói.

Chrestomanci đi đến cuối bàn rồi dừng lại, cúi nhìn bọn trẻ, hai tay đút trong túi bộ áo choàng sang trọng. Trông ông cao lớn đến mức Cat thấy ngạc nhiên vì sao đầu ông thế mà chưa đụng trần.

"Có một điều luật nghiêm ngặt trong lâu đài này mà tất cả các con nên nhớ lấy," ông nói. "Trẻ con không được dùng bất cứ dạng

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

phép thuật nào trừ phi thầy Michael Saunders có mặt ở đây để giám sát các con. Con đã hiểu chưa, Gwendolen?"

"Dạ."

Gwendolen đáp. Nó mím chặt môi và xiết chặt nắm tay, nhưng nó vẫn run lên vì tức giận.

"Con từ chối tuân theo thứ luật lệ ngu ngốc đó!"

Chrestomanci có vẻ như không nghe thấy hoặc nhận thấy sự giận dữ của nó. Ông quay lại Cat.

"Con cũng hiểu rồi chứ, Eric?"

"Con ấy à?" Bị bất ngờ, Cat hỏi lại. "Dạ hiểu, dĩ nhiên rồi ạ."

"Tốt," Chrestomanci nói. "Giờ thì ta sẽ chúc các con một buổi sáng tốt lành."

"Con chúc ba một buổi sáng tốt lành," Julia và Robert đồng thanh nói.

"Ơ... Chúc ông một buổi sáng tốt lành," Cat nói.

Gwendolen giả tăng như không nghe.

Chrestomanci mỉm cười rồi lặng lẽ lướt

Lớp học bốn phù thủy

khỏi phòng như một đám rước dài với một người duy nhất.

"Đồ nhiều chuyện!" Gwendolen cự với Roger ngay khi cánh cửa khép lại. "Và còn cái trò dơ bẩn với chiếc vại nữa chớ! Cả hai đứa mày cùng làm, đúng không?"

Roger lơ đãnh cười, chẳng mấy may bối rối.

"Phép thuật là chuyện thường tình trong gia đình tụi này," nó nói.

"Và cả hai đứa này đã được kế thừa," Julia tiếp lời. "Tôi phải đi rửa mặt đây."

Nhón lấy ba lát bánh mì để dùng tạm trên đường đi rửa mặt, nó rời khỏi phòng và nói với lại:

"Roger, nói với thầy Michael rằng chị sẽ tới liền."

"Thêm ca cao nhé?" Roger lịch sự nói, tay nhấc chiếc vại lên.

"Ừ, cho mình xin." Cat nói.

Cat chưa bao giờ ngạc khi ăn hay uống những thứ đã bị phù phép, mà nó lại đang khát. Nó nghĩ nếu nó tọng mứt cam đầy

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

m miệng rồi cho ca-cao đi qua thì nó sẽ không ngửi thấy mùi ca cao nữa. Gwendolen, về phần nó, tin chắc rằng Roger đang muốn sỉ nhục mình. Nó quay ngoắt trên chiếc ghế và kiêu kỳ nhìn chăm chăm vào tường, cho đến khi thầy Saunders bất chợt mở tung một cánh cửa mà Cat không để ý thấy trước đó. Thầy nói:

"Nào, tất cả các em. Đến giờ học rồi. Ta vào đi thôi. Để xem các em đối phó thế nào trước các câu sát hạch."

Cat nuốt vội miếng mứt cam có mùi vị ca cao. Sau cánh cửa là một phòng học. Đó là một phòng học đích thực, mặc dù trong đó chỉ có bốn chiếc bàn. Có một tấm bảng đen, một quả cầu. Sàn lát đá kê ô và nói chung là có mùi vị của phòng học. Có cả một kệ sách đóng cửa kính mà tất cả các lớp học mẫu mực đều có, và có những cuốn sách sờn cũ màu xám xanh cùng xanh đen mà tất cả các kệ sách mẫu mực của các lớp học mẫu mực đều có. Trên các vách tường là những bức họa lớn vẽ lại những pho tượng mà thầy Saunders đã rất thích. Hai

Lớp học bốn phù thủy

trong số những chiếc bàn có màu nâu và đã cũ. Hai chiếc còn lại thì mới cứng, màu vàng, đánh vécni. Gwendolen và Cat ngồi im ắng nơi hai chiếc bàn mới. Julia tất tả bước vào với khuôn mặt sáng sủa nhờ xà bông. Nó ngồi xuống chỗ chiếc bàn cũ bên cạnh bàn Roger, và cuộc sát hạch bắt đầu. Thầy Saunders lóng ngóng sải những bước dài đi qua lại phía trước tấm bảng đen, đặt ra những câu hỏi hóc búa. Chiếc áo vét vải tuýt phùng lên sau lưng thầy, chẳng khác gì chiếc áo choàng lộng gió của thầy. Có lẽ vì thế mà các cổ tay của chiếc vét trổ nên quá sức cộc so với đôi tay dài của thầy Saunders. Một cánh tay dài vươn ra, và bàn tay xương xẩu với một ngón tay lêu nghêu bỗng chĩa vào Cat.

"Phép thuật đóng vai trò gì trong các cuộc chiến của những Đóa hồng?"

"Ơ..." Cat ấp úng. "Ơ... Thưa thầy, em chưa từng làm phép này ạ."

"Gwendolen," thầy Saunders gọi.

"Ồ... một vai trò rất lớn ạ," Gwendolen đoán mò.

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

"Sai," thầy Saunders nói. "Roger."

Qua cuộc sát hạch này, hóa ra là Roger và Julia đã quên rất nhiều thứ sau mùa hè, nhưng dù vậy chúng vẫn vượt xa lắc Cat ở hầu hết mọi mặt và vượt xa Gwendolen ở mọi mặt.

"Em đã học những gì ở trường vậy?"
Thầy Saunders hỏi Gwendolen, có phần thất vọng.

Gwendolen nhún vai.

"Em quên rồi. Trường đó dạy không hay. Em đã chỉ tập trung vào thuật phù thủy, và em dự định sẽ tiếp tục như thế. Xin thầy làm ơn giúp cho."

"Tôi e rằng em không thể học pháp thuật nữa," thầy Saunders nói.

Gwendolen nhìn thầy, không tài nào tin nổi nó đã nghe đúng những gì thầy vừa nói.

"Sao ạ?" nó gần như rít lên. "Nhưng... nhưng em là một tài năng kinh khủng! Em phải tiếp tục học pháp thuật!"

"Tài năng của em nào có mất đi đâu," thầy Saunders nói. "Em có thể học pháp

Lớp học bốn phù thủy

thuật trở lại khi nào em học xong những thứ khác. Mở sách Sổ học của em ra đi và hãy làm cho tôi bốn bài tập đầu tiên. Eric, tôi nghĩ tôi sẽ phải dạy em chút ít môn Lịch sử. Hãy viết cho tôi bài luận về triều đại vua Canute¹⁾." Rồi thầy quay sang giao bài cho Roger và Julia.

Cat và Gwendolen mở sách ra. Khuôn mặt Gwendolen hết đỏ bừng rồi trắng nhợt. Khi thầy Saunders cúi xuống Roger, lọ mực của Gwendolen bỗng vuột ra khỏi hốc đựng trên bàn rồi tự nó trút cả lên lưng chiếc áo vét vải tuýt lùng thùng của thầy. Cat bặm môi để khỏi bật cười. Julia ngó nhìn với một sự vẻ thú vị cảm lặng. Thầy Saunders có vẻ chả để ý. Lọ mực lảng lặng quay trở về với cái hốc của nó.

"Gwendolen," thầy Saunders nói mà không quay đầu lại. "Lấy lọ mực và cái phễu ở đáy tủ trà rồi rót mực cho đầy lại đi. Và làm ơn rót cho tử tế đáy nhé."

Gwendolen đứng dậy, vẻ khoái chí và thách thức. Nó kiểm chiếc bình lớn và chiếc

1. Canute: Ca-nuyt

phễu rồi bắt đầu rót vào lọ mực của mình. Mười phút sau, nó vẫn chưa rót xong. Khuôn mặt nó thoạt tiên là bối rối, sau đó đỏ lên rồi trắng nhợt vì giận. Nó toan đặt chiếc bình xuống nhưng chợt nhận ra rằng nó không sao làm được vậy. Nó vừa tính thì thầm một câu thần chú thì thầy Saunders đã quay phắt lại, nhìn nó.

"Ông quả là xấu xa chưa từng thấy!" Gwendolen nói. "Với lại, tôi đã được cho phép làm phép thuật khi ông có mặt ở đây."

"Không ai được phép đổ mực lên thầy giáo," thầy Saunders ôn tồn nói. "Và tôi đã bảo em tạm thời phải quên phép thuật đi cơ mà. Cứ rót tiếp đi, khi nào tôi bảo ngừng hắng hay."

Gwendolen rót mực thêm nửa tiếng đồng hồ nữa, và cứ từng phút lửa giận trong nó lại bốc lên cao hơn.

Cat rất kinh ngạc. Nó nghĩ rằng thầy Saunders hẳn là một phù thủy khá tài ba. Dĩ nhiên khi nó nhìn lại thầy Saunders, trên lưng thầy đã không còn thấy dấu vết một đốm mực nhỏ nào. Cat liếc nhìn thầy Saunders

"... Cứ rót tiếp đi,
khi nào tôi bảo ngừng hắng hay."

khá thường xuyên để dò xem có an toàn hay không khi nó chuyển cây viết từ tay mặt sang tay trái. Nó từng bị phạt quá nhiều về tội viết tay trái nên nó rất tài tình trong việc canh me các thầy cô. Khi thầy Saunders quay đầu lại, nó dùng tay mặt. Nhưng khi thầy vừa quay đầu đi, Cat lại đổi tay cầm và viết hối hả cứ như nhà bị cháy. Rắc rối lớn nhất là ở chỗ, để khỏi bị dính mực khi viết bằng tay trái, nó phải giữ một bên tờ giấy. Nhưng nó cũng cực khéo trong việc ẩy cuốn sách cho ngay trở lại bất cứ lúc nào thầy Saunders có vẻ như để mắt tới nó.

Khi thời hạn nửa giờ qua đi, thầy Saunders, vẫn không quay lưng lại, bảo Gwendolen ngưng rót mực và làm các bài tính. Rồi, vẫn tiếp tục không quay lưng, thầy nói với Cat:

"Eric, em đang làm gì vậy?"

"Dạ em làm bài luận về vua Canute ạ," Cat giả đò ngây thơ nói.

Thầy Saunders quay lại, nhưng, trong thời gian đó, tờ giấy đã kịp ngay ngắn và cây viết đã ở trong tay mặt của Cat.

"Em viết bằng tay nào vậy?" thầy hỏi.

Cat đã quá quen với chuyện này. Nó đưa tay phải đang cầm viết lên.

"Tôi thấy như là cả hai tay thì phải," thầy Saunders nói, rồi thầy bước tới nhìn vào tờ giấy mà Cat viết. "Đúng là cả hai tay."

"Đâu thể nhận ra được ạ," Cat thảm nǎo nói.

"Cũng khó nhận ra đấy," thầy Saunders xác nhận. "Em thấy vui khi viết bằng cả hai tay hay sao vậy?"

"Không ạ," Cat thú nhận. "Nhưng em thuận tay trái."

Rồi, đúng như Cat lo sợ, thầy Saunders nổi trận lôi đình. Khuôn mặt thầy đỏ dữ. Thầy vỗ bàn tay bự sần sùi của mình lên chiếc bàn của Cat, khiến Cat nhảy dựng lên và cả lọ mực cũng thế. Mực tung téo cả lên bàn tay to lớn của thầy Saunders lẫn bài luận của Cat.

"Thuận tay trái!" thầy gầm lên. "Thế thì tại sao cậu ấm đen đui nhà ta lại không viết bằng tay trái, hử?"

"Họ... họ phạt em nếu em làm vậy," Cat

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

lúng búng. Nó run lập cập, hết sức bối rối khi thấy thầy Saunders nổi giận vì một lý do lạ lùng như thế.

"Thế thì họ đáng bị thắt nút lại và đem đi quay!" thầy Saunders gầm lên, "Bất kể họ là ai, em đang tự hại mình không thể tả được khi tuân theo lời họ, cậu bé ạ! Tôi mà còn bắt gặp em viết bằng tay mặt lần nữa thì em sẽ gặp rắc rối to đấy!"

"Vặng ạ."

Cat nói, nhẹ cả người nhưng vẫn không ngớt run. Nó nhìn bài luận bị vẩy mực một cách thê lương và hy vọng rằng thầy Saunders sẽ làm một chút phép thuật cho cả chỗ mực ấy. Nhưng thầy Saunders đã với lấy cuốn tập và xé toạc trang giấy.

"Làm lại cho tử tế đi!" thầy nói, dập cuốn sách trước mặt Cat.

Cat còn đang viết lại toàn bộ bài luận về vua Canute thì Mary bước vào với một khay đựng sữa, bánh quy và một tách cà phê dành cho thầy Saunders. Sau món sữa và bánh quy, thầy Saunders bảo Cat và Gwendolen rằng chúng được nghỉ cho đến bữa trưa.

Lớp học bốn phù thủy

"Mặc dù đó không phải là nhờ học tốt sáng nay đâu đấy," thầy nói. "Các em ra ngoài thư giãn chút đi."

Khi chúng ra khỏi lớp, thầy lập tức quay sang Roger và Julia.

"Giờ thì ta sẽ ôn lại một phép thuật nhỏ," thầy nói. "Cả hai em nữa, hy vọng rằng các em sẽ không quên sạch bách."

Gwendolen khung lại ở ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn thầy.

"Không. Không phải em," thầy Saunders nói với nó. "Tôi đã dặn em xong rồi."

Gwendolen quay phắt lại, ù chạy, vượt qua căn phòng chơi tồi tàn rồi lao tiếp ra hành lang bên ngoài. Cat tất bật chạy theo chị, nhưng nó chỉ bắt kịp Gwendolen khi chúng đến một khu vực lâu đài lộng lẫy hơn hẳn, nơi có một cầu thang lớn bằng đá cẩm thạch uốn xuống dưới và ánh sáng rơi xuống từ một mái vòm sang trọng ở trên nóc.

"Mình lộn đường rồi," Cat hổn hển nói.

"Không lộn đâu," Gwendolen gắt gỏng đáp. "Tao đi gặp Chrestomanci đây. Tại sao

hai đứa oắt con béo ụ ngu ngốc đó được học pháp thuật mà tao thì không được? Tao có tài gấp đôi chúng ấy chứ. Phải cả hai đứa nó mới nhấc nổi một vại ca cao! Cho nên tao muốn gặp Chrestomanci."

Nhờ một sự may mắn bất ngờ, Chrestomanci đang vừa vặn bước tới dọc hành lang ở phía bên kia cầu thang, phía sau chiếc tay vịn cong cong bằng cẩm thạch. Lúc này, ông mặc một bộ áo màu da hươu non thay cho bộ áo khoác ngoài uy nghi, song trông ông thậm chí còn sang trọng hơn trước. Qua ánh mắt trên khuôn mặt ông, có thể thấy những ý nghĩ của ông đang ở cách xa hàng dặm. Gwendolen chạy bọc ô cầu thang cẩm thạch và đến đứng chắn ngang trước mặt ông. Chrestomanci chớp mắt, mơ màng nhìn nó rồi đến Cat.

"Có đứa nào trong hai con muốn gặp ta à?"

"Vâng, là con ạ," Gwendolen nói. "Thầy Saunders không chịu dạy con phép thuật, và con muốn ông bảo thầy ấy phải dạy."

"Ồ, nhưng ta đâu thể làm việc đó," Chrestomanci lơ đãng nói. "Xin lỗi con nhé."

Gwendolen đậm châm. Động tác đó không gây ra một tiếng động nào cả, dù là tiếng động ở trên sàn cẩm thạch, và cũng không hề có tiếng vang nào. Gwendolen buộc lòng phải hé lè thay vào đó.

"Tại sao không? Ông phải nói. Ông phải nói. Ông phải nói mới được!"

Chrestomanci cúi nhìn Gwendolen, vẻ dò xét và ngạc nhiên, như thể ông mới vừa mới nhìn thấy nó lần đầu.

"Con có vẻ bực tức," ông nói. "Nhưng ta e rằng điều đó không thể nào tránh được. Ta đã dặn Michael Saunders rằng ông ấy sẽ không được thanh toán tiền công dạy dỗ pháp thuật cho cả hai con."

"Ông ấy à? Tại sao lại thế?" Gwendolen la lớn.

"Tại vì các con có xu hướng lạm dụng nó, dĩ nhiên rồi," Chrestomanci nói như thể đó là chuyện quá rõ ràng. "Nhưng ta sẽ xem xét lại quyết định này trong khoảng một năm nữa, nếu như con vẫn còn muốn học."

Rồi ông mỉm một nụ cười thân mật với Gwendolen, rõ ràng là ông chờ đợi nó tỏ ra hài lòng, rồi mới tha thẩn bước xuống những bậc thang cẩm thạch.

Gwendolen đá vào tay vịn cẩm thạch và đau buốt cả bàn chân. Điều này khiến nó nổi cơn thịnh nộ chẳng kém gì thầy Saunders lúc nãy. Nó vung tay múa chân, nhảy chồm chồm và rên rỉ ở đầu cầu thang, trong khi Cat rất lo lắng cho chị. Gwendolen giờ nắm đấm dữ dứ sau lưng Chrestomanci.

"Tôi sẽ cho ông thấy! Cứ chờ đấy!" nó hét lớn.

Nhưng Chrestomanci đã mất dạng sau một khúc quanh cầu thang và có lẽ không nghe thấy. Ngay cả tiếng hét lớn nhất của Gwendolen cũng lạc lõng và yếu ớt.

Cat bối rối. Tòa lâu dài này làm sao ấy nhỉ? Nó nhìn lên chiếc vòm, nơi ánh sáng đổ vào, và nghĩ rằng tiếng hét của Gwendolen lẽ ra phải vang vọng trên đó như một âm thanh ma quái. Thay vào đó, tiếng hét chỉ tạo ra một tiếng than yếu ớt. Trong khi chờ đợi Gwendolen bớt cáu, Cat thử nhét hai

ngón tay vào mồm và ra sức huýt thật to. Động tác đó tạo ra một tiếng cửa kỳ lạ, giống như tiếng giầy ống cót két. Nó chỉ khiến một bà lão mang găng tay hở ngón thò đầu ra khỏi một cánh cửa dọc hành lang.

"Ồn ào quá, mấy đứa trẻ này!" bà ta nói. "Nếu các con muốn la hét và huýt sáo thì ra ngoài sân đi."

"Ta đi thôi!"

Gwendolen cầu kỉnh bảo Cat, rồi cả hai đứa chạy đến phần lâu dài mà chúng đã quen thuộc. Sau một lúc quanh quẩn, chúng phát hiện ra cánh cửa mà chúng đã đi qua lần đầu. Chúng bèn chui ra ngoài qua cánh cửa đó.

"Mình thám hiểm mọi nơi đi!" Cat đề nghị.

Gwendolen nhún vai bảo rằng nó không phản đối, thế là cả hai bắt đầu cuộc thám hiểm.

Bước ra sau đám đỗ quyên, chúng thấy mình đứng trước một bãi cỏ lớn mướt mà, lác đác những ngọn cây tuyết tùng, trải rộng ra toàn bộ mặt tiền của phần lâu dài

Lớp học bốn phù thủy

Cat thử nhét hai ngón tay vào mồm và ra sức huýt thật to.

mới. Ở phía bên kia bãi cỏ, Cat thấy một bức tường cao ngập nắng trông hay ho nhất, với những ngọn cây vắt vẻo ở bên trên. Rõ ràng đó là tàn tích của một phần lâu đài thậm chí còn xưa hơn nữa. Cat lon ton chật đến đó, băng qua những cửa sổ lớn của phần lâu đài mới, lôi cả con chị Gwendolen chạy theo sau. Nhưng, mới được nửa đường, Gwendolen bỗng dừng lại, đứng rón rén trên bãi cỏ xanh được tót chu đáo.

"Hừm," Gwendolen nói, "Mày nghĩ coi ở đây có còn trong phạm vi lâu đài không vậy?"

"Em cho là còn," Cat đáp. "Nào, mình đi tiếp đi. Em muốn thám hiểm những phần đổ nát ở đằng kia."

Bức tường đầu tiên mà chúng đi tới là một bức tường rất thấp, và cánh cửa trên tường dẫn chúng vào một ngôi vườn rất tề chỉnh. Ngôi vườn có những lối đi rộng trải sỏi, chạy thẳng tắp giữa những rào cây hoàng dương. Khắp nơi là những cây thủy tùng, được xén ngọn thành những hình kim tự tháp khắc khổ, và tất cả những bông hoa

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

trong các bụi cây ngăn nắp đều có màu vàng.

"Trông chán quá," Cat nói, rồi dẫn đường đi thẳng tới bờ tường phía sau.

Nhưng, một lần nữa, dọc đường lại có một bức tường thấp hơn, và lần này hai đứa ra đến một vườn cây ăn trái. Đó là một vườn cây ăn trái rất ngăn nắp, trong đó tất cả cây cối đều được tạo dáng để nằm dẹt xuống, trông giống như những bờ rào dọc theo những lối đi trải sỏi ngoằn ngoèo. Những cây táo trĩu đầy trái, có một vài trái rất lớn. Sau những gì Chrestomanci nói về việc hái trộm, Cat không dám bứt trái nào, nhưng Gwendolen thì bứt một trái táo đỏ bự và cắn một miếng.

Lập tức, một người làm vườn xuất hiện ở một khúc quanh và nhắc chúng rằng ở đây cấm hái táo.

Gwendolen liệng trái táo xuống lối đi.

"Vậy thì trả nè. Dù sao nó cũng bị sâu ăn rồi."

Chúng đi tiếp, bỏ lại người làm vườn đang rầu rĩ nhìn trái táo bị cắn dở. Và thay

Lớp học bốn phù thủy

vì đi tới phần lâu dài đổ nát, chúng đi tới một ao cá vàng, rồi sau đó đi tới một vườn hồng. Ở đó, Gwendolen thử hái một bông hồng. Lập tức, một người làm vườn khác xuất hiện và kính cẩn giải thích rằng chúng không được phép hái hồng. Gwendolen lại liệng bông hồng xuống. Rồi Cat ngoài lại nhìn và phát hiện rằng phần lâu dài đổ nát đã ở sau lưng chúng. Nó quay trở lại. Nhưng có vẻ nó không tài nào đi tới được đó. Phải đến gần giờ ăn trưa nó mới bắt ngờ rẽ vào một lối đi nhỏ và dốc ở giữa hai bức tường và phát hiện ra phần lâu dài đổ nát giờ lại nằm ở phía trên đầu nó, tận cuối lối đi dốc.

Cat hốt hở xông lên. Bức tường phơi nắng ở phía trước mắt nó cao hơn gần hết những tòa nhà xung quanh, và trên đỉnh tường lại có cả cây cối. Khi đến đủ gần, Cat thấy có một cầu thang đá cao đến chóng mặt nhô ra từ bức tường, trông giống như những bậc xếp bằng đá hơn là một cầu thang. Cái cầu thang đá lâu đời đến mức hoa mõm chó và cây quế trúc đã bám rễ đầy ở bên dưới, và những cây thực quỳ đã mọc dùn lên ở chỗ cầu thang tiếp giáp với mặt đất. Cat

TẾT GIÁP PHÙ THỦY

phải rẽ một cây thực quỳ đỏ cao lớn mới đặt được chân lên nấc thang đầu tiên.

Chỉ vừa vặn có thể, một người làm vườn khác đã hồn hển xông lên lối đi dông dốc.

"Cậu không được đến đó! Trên đó là khu vườn của Chrestomanci, thật đấy!"

"Tại sao lại không được ạ?" Cat chán nản hỏi.

"Vì cậu không được phép, chỉ vậy thôi."

Cat lẩn chẩn bỏ đi. Người làm vườn đứng ở chân cầu thang để canh nó đi khỏi.

"Chán quá!" Cat nói.

"Ta muốn phát bệnh vì những trò cấm đoán của Chrestomanci," Gwendolen nói. "Đã đến lúc phải có ai đó dạy cho lão ta một bài học."

"Chị định làm gì vậy?" Cat hỏi.

"Cứ chờ xem," Gwendolen đáp, môi bẩm lại tức tối.

Gwendolen sẽ làm gì? Và lần này liệu có gây được sự chú ý của Chrestomanci không? Nhưng để làm được phép thuật cao hơn, bất chấp sự ngăn cản của Cat, Gwendolen đã dùng tới một nguyên vật liệu nguy hiểm nhất mà các phù thủy con lần các phù thủy lớn đều đã bị cầm dùng.

Đó là gì?

Mời các bạn đón xem tập 2:
"LẦN RA TAY THỰC SỰ"

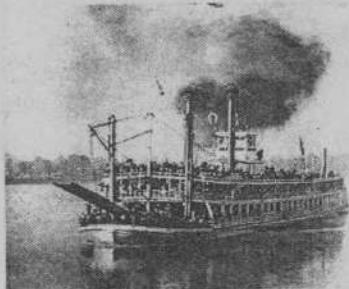
CÂU LẠC BỘ

Tai họa Saucy Nancy

Không phải là tai họa một cô gái tên Nancy té ụp mặt vào chén nước sốt (sauce) như bạn tưởng đâu nha. Saucy Nancy là tên của chiếc tàu guồng hơi nước bị chìm và giết chết bố mẹ của Gwendolen và Cat. Đó cũng là tên của một nhân vật ồn ào hỗn xược trong truyện cổ, đi phiêu lưu trên một chuyến tàu mà tác giả Diana. W. Jones chắc đã được đọc hồi nhỏ.

Quay lại với chuyến tàu guồng của gia đình Cat đi hôm ấy, hẳn bạn cũng thấy là nó quá đông, phải không? Một chi tiết đau lòng nữa là rất nhiều

người trên tàu không biết bơi. Có một số người đã học một vài khóa bơi ếch nhưng bỏ nửa chừng, nên lúc cần đã không thể đem ra áp dụng được.

BẠN LÀM GÌ TRONG TRƯỜNG HỢP NÀY?

Chiếc tàu Saucy Nancy bị cuốn phăng theo dòng nước rồi bỗng nhiên bị vỡ tan tành. Ai cũng kịp chụp lấy áo bơi, trừ Cat.

Cat không biết bơi. Nó rơi xuống nước, tay chân quờ quạng, lúc nổi lúc chìm. Gwendolen thì mất hút.

Mọi người khác đều ôm phao bơi tú tán, xa khỏi chỗ Cat. Bạn đang đứng trên bờ, cách Cat chừng 4m. Bạn phải cứu Cat bằng mọi cách trong tíc tắc, ngay cả bạn không phải là một người biết bơi giỏi, bởi vì lương tâm của bạn không cho phép bạn nhìn Cat chết đuối.

Ngay chỗ bạn đứng là một sợi dây thừng dài 6m, một thùng nhựa chứa đầy 5 lít nước, một cây gậy, một bộ đồ tắm, một điện thoại di động, một cái mền nhỏ, và một cần câu.

1. Bạn sẽ cứu Cat bằng cách nào an toàn nhất trong vòng 30 giây?

2. Nếu cứu được Cat lên bờ, bạn sẽ làm gì kế tiếp trong vòng 2 phút?

Đáp án xin gửi về: Câu lạc bộ Phù thủy nhỏ,

Nhà xuất bản Trẻ,

161B Lý Chính Thắng, q.3, TP. HCM

5 đáp án sớm nhất và đúng nhất sẽ nhận được quà đền ơn cứu mạng của Cat nhé.

Chrestomanci

Đây có phải là tên riêng không?

Không, đây là một chức vụ trong chính quyền, chỉ được đảm nhiệm bởi những thầy phép đã sống qua chín mạng.

Nhiệm vụ của Chrestomanci là bảo đảm các phù thủy không được nắm hết tất cả các hoạt động trên thế giới và không được xâm lấn cũng như tàn phá những lãnh thổ ít ma thuật. Ông có rất

nhiều nhân viên có phép thuật để phụ giúp công việc.

Nếu bạn đọc tên ông một lần, rất có thể ông ấy sẽ "ngẫu nhiên" xuất hiện. Đọc ba lần, ông sẽ xuất hiện trong tíc tắc, ngay cả khi đang bận bịu bù đầu. Phá phách như Gwendolen chắc khoái gọi tên ông mỗi ngày cả chục lần, cho ông điên đầu luôn.

Lâu dài Chrestomanci

(hình chụp hôm cờ xí được mang đi giặt)

Lâu dài của gia đình

Ông Chrestomanci là một khối màu xám lạnh lẽo, mỗi góc là một tháp canh, và tít trên cao là một hàng cửa sổ và cờ xí bay phất phơ. Bạn phải đi qua một con đường trải đá sỏi trước khi gặp được cánh cửa chính vĩ đại. Sau đó bạn sẽ thấy một cánh cửa bí mật núp sau bụi cây đỗ quyên. Bức tường của tòa lâu dài dày gần một mét. Bên trong tòa lâu dài chi chít là cầu thang và hành lang dẫn đi khắp nơi bí ẩn.

Thế nhé, hẹn gặp lại các bạn vào kỳ sau.
Thân mến,

n.h. Ý Nhi

ĐÓN ĐỌC TẬP 2

MỤC LỤC

Các bạn thân mến,	5
CHƯƠNG MỘT	7
CHƯƠNG HAI	35
CHƯƠNG BA	62
CHƯƠNG BỐN	86

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

ANH VIỆT dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Lê Hoàng

Biên tập:

Phan Thị Vàng Anh

Vẽ bìa:

Trí Đức

Minh họa:

Chí Nam

Sửa bản in:

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxltre @hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444

E-mail: vanphongnxltre @hn.vnn.vn

In 10.000 cuốn, khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 772/119-CXB do Cục xuất bản cấp ngày 12-07-2002 và giấy trích ngang KHXB số 1311/2002. In xong và nộp lưu chiểu tháng 12 năm 2002.

GỐI PHÙ THỦY

THẾ

Gwendolen sẽ làm gì? Và lần này liệu có gây được sự chú ý của Chrestomanci không?

Nhưng để làm được phép thuật cao hơn, bất chấp sự ngăn cản của Cat, Gwendolen đã dùng tới một nguyên vật liệu nguy hiểm nhất mà các phù thủy con lần đầu các phù thủy lớn đều bị cấm dùng.

Đó là gì?

Mời các bạn đọc xem tập 2:
"Vận ra tay thực sự"

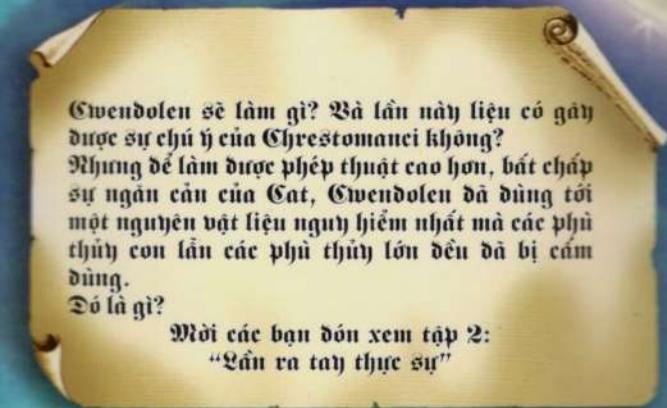

Thế giới phù thủy 1

8 934974 005100
Giá : 4.500đ

GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

1

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

GIỚI PHÙ THỦY

